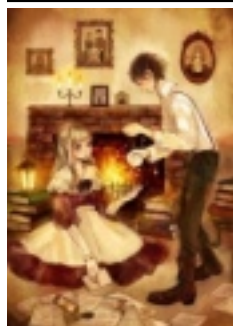

Osin của hotboy

Contents

Osin của hotboy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	23
6. Chương 6 The End	26

Osin của hotboy

Giới thiệu

+ Mai Thanh Thanh con của 1 tập đoàn kinh doanh lớn nhất nước. Nước da trắng, đôi môi mỏng gi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/osin-cua-hotboy>

1. Chương 1

Osin của hotboy!!

Thể loại: truyện tuổi teen.

Tác giả: p3ngock304

+ Mai Thanh Thanh con của 1 tập đoàn kinh doanh lớn nhất nước. Nước da trắng, đôi môi mỏng giống mẹ và đôi mắt màu xanh lai của bố, đặc biệt đôi má lúc nào cũng đỏ hồng ==> cực xynh Tính cách tình nghịch, dễ thương....thích làm ọi người vui vẻ nhưng trong lòng cô mang 1 nỗi buồn khó nói.

+ Dương Minh Hạo là 1 đại thiếu gia của 1 công ty đá quý nổi tiếng thế giới. Tuy là kon trai nhưng có làn da trắng như kon gái, một khuôn mặt rất ư là kool==> bik bao nàng đã gục ngã dưới chân nhưng chưa yêu

ai bao giờ... Tính cách hơi kiu ngạo, tuy ngoài mặt hok wan tâm đến ai nhưng trái tim bên trong rất ấm
đấy nhá....

Trong 1 căn phòng màu hồng xinh xắn và gọn gàng, 1 cô gái đang quần mình trong chiếc chăn. Reng...Reng...
_tiếng chuông báo thức vang lên.....nó chồm dậy tắt và nhìn vào...

- Á! gần 8h rồi...trễ mất thoy. Hôm nay là buổi học đầu tiên mà đến trễ sẽ gây chú ý mất...

Kết quả của việc tối hôm qua ngủ trễ do thức khuya xem phim đây mà. Nó vội chạy vào phòng tắm sửa
soạn và thay đồ....

- Mời tiểu thư xuống ăn sáng, ông chủ đang đợi. _ tiếng của ng' quản gia trong nhà.

- Uhm! nói baba ăn trước đi cháu trễ học rồi nên hok ăn đâu!

Nói xong nó chạy ra khỏi phòng nhưng hok quên đem theo chiếc dế iu của nó.... Vào phòng ăn nó đến ôm 1
ng' đàn ông có khuôn mặt rất hiền từ _ng' mà nó gọi là papa..._ kèm theo 1 cái hun:

- Thưa pa con đi học!___ nói xong nó vội phóng ngay ra khỏi nhà

- Để pa kiu ng' chở con đến trường...Ông Mai gọi với theo

- Ko cần đâu pa con thix đi xe đạp hơn.

Đến trường.

Nó vội vàng gửi xe rồi đến bảng thông báo xem mình học lớp nào....Bỗng nhiên RẦM!!!nó choáng ván
ngả xuống....hình như nó đã va phải ai đó. Nó ngước lên nhìn và định chửi vào ng' cũng vô ý như nó nhưng
nó đã đứng ngây ng' ra. Trước mặt nó là 1 đứa kon trai đẹp cực kì.

- Nè đừng vào ng' ta còn hok mau xin lỗi ở đó còn nhìn nữa.__ Đứa kon trai đó lên tiếng.

- Á nè nè! Anh bik đánh vắn từ “mơ” hok hả? anh cũng có lỗi chứ đâu phải mình tôi. Chưa chửi anh là hèn
rùi.

- Cái kon nhỏ này.....

- Minh Hạo đi thoy kéo trễ....._ 1 đứa kon trai đi chung gọi

- Hèn cho cô là tôi đang vội chứ ko thì

Anh á hả? Hok kịp đâu...hứ...._ bik dc lớp nào nó vội chạy đi

-Thôi đi thôi! Hơi đâu mà đôi co với con bé đó. Mà công nhận nó cũng dễ thương lắm đấy...hihihi....____
ng' này là Gia Chí. Là bạn thân của Minh Hạo và cũng là 1 hotboy trong trường chỉ đứng sau Minh Hạo
thoy nhá ^_^

Hạo vừa bước đi thì cảm giác đạp phải cái gì đó nên nhặt lên xem. Đó là 1 chiếc dtdd màu hồng rất xinh
khỏi nói cũng bik àl của con gái. Mở ra xem thì có hình của Thanh và có cả tên đầy đủ của nó nữa.” Mai
Thanh Thanh à, tên cũng hay đấy. Có cái này rùi thì cô chết với tui...kakaka...” Minh Hạo bước đi mà đầu
đầy những toan tính...

Tại lớp 11T___ Lớp của nó và cũng là lớp chọn giỏi nhất khối vì nó học rất giỏi mà.__ cả lớp đang xôn xao
thì cô giáo bước vào, đi theo sau là nó.

- Cả lớp trật tự. Năm nay lớp mình có 1 bạn hs mới chuyển đến. Các em nhớ giúp đỡ bạn trong học tập
nhà!___ Cô giáo nói

- Chào mọi ng'. Mình tên là Mai Thanh Thanh. Có gì mong các bạn giúp đỡ___ nó nói xong hok wên kèm
theo nụ cười khuyến mãi.

Từ khi nó bước vào lớp thì bik bao nhiêu cặp mắt của tụi kon trai nhìn nó hình trái tim sáng rực, Còn tụi
con gái thì có vẻ hơi ghen tị 1 tí và cũng có phần ngưỡng mộ. Cô giáo xếp nó ngồi cạnh Da Hân_ 1 cô gái

cũng rất xinh, hiền dịu, dễ mến. Nó bước xuống và ngồi vào chỗ của mình. Buổi học bắt đầu và kết thúc rất vui vẻ và sôi nổi vì vẻ hiện diện của nó nữa mà. Reng....reng.....Tan học.....

- Thanh này! hi...Bạn ỉnh xin sd t dc hok có jì tụi mình dễ liên lạc... Hân gọi nó

- Ờ dc đây! đợi mình tí... nó lay hoay tìm chiếc dt của mình, nhưng hok thấy... Ủa, cái dt của mình đầu gøy. Kì ta..... nó sực nhớ đến vụ va chạm khi sáng. A đúng rồi. Rơi ở đó chứ hok đâu hết, Hân đi xuống bằng thông báo tìm với mình nha chắc ở đó...

- Uhm đi thôi... Nó kéo tay Hân đi sau khi cô ấy vừa nói xong.

Hai đứa lom khom tìm cả buổi mà hok thấy. Bỗng.....

- Này 2 cô tìm cái jì đó...u..h....mm..... để tui nhớ coi.....Mai Thanh Thanh đúng hok nà??? Giọng 1 đứa kon trai vang lên

- Hả? À..ờ.....jì lại là anh nữa hả? sao anh cứ theo tui miết zậy?? Ủa? mà sao anh bik tên tôi??? Hay là anh chính là ng' lấy chiếc dt của tôi đúng hok??? nó giật mình way lại

- Nè cô nói cho đàng hoàng lại nha. Ai lấy jì của cô? Chẳng wa tôi nhặt dc nó dưới đất mà hok có chủ thoy... Ng' con trai đó chính là MINH HẠO

-Cái jì mà vô chủ hả?? Anh mới ăn nói đàng hoàng lại á! TRẢ TÔI CHIẾC DT MAUUUU..... nó hét lớn vào mặt Minh Hạo

- Cô....cô.... Mún lấy lại hok mà nói cái giọng đó đó hả? Đã zậy thì có mơ mà lấy lại nha. Minh Hạo tức

Bỗng dưng nó nhớ lại là trong chiếc dt nó có lưu lại những thông tin về nó và gia đình nó. Đặc biệt là có những tấm ảnh của mẹ nó nữa. Nó hok mún để lộ thân phận của mình là 1 tiểu thư nhà giàu. Vì chuyện thân phận mà nó đã chuyển đến đây học, chứ ko là nó đang học ở 1 ngôi trường cũng to như vậy và là trường của nhà nó nữa. Nó sợ ng' ta chỉ nịnh nọt và vì quyền thế của gia đình nó mà cho nó hạ hạng cao, nó mún chứng tỏ thực lực thật sự của mình cơ....

- Thôi dc anh mún sao mới chịu trả tôi cái dt??? Trả tôi chiếc dt rồi anh mún jì cũng dc. nó hạ giọng, vẻ mặt thoáng buồn.

- Ủa... sợ rồi sao??? cái này là cô tình nguyện đó nhà...Để coi....Tôi thì hok thiếu cái jì....a đúng rồi...nhà tui thiếu osin cô làm osin cho tôi nha 2 tháng... Anh cười 1 cách mẫn nguyện

- C..c..ái....cá...i.....g...ì.....??? Anh nói thiệt hay giỡn đó. Tui đây mà đi làm osin cho anh hả? Nghĩ sao zậy? Anh mơ giữa ban ngày à?... nó ập ủng nói hok nên lời

- ờ zậy thôi! coi như tui chưa nói jì. hehehe...có cái dt sài.... Hạo chọc tức nó

- Hừ...anh giỏi lắm. Dc 2 tháng thoy chứ jì.... Tui nói cho anh bik tôi hok bik làm jì hết đâu à nha. Anh kiu tui về làm thì đứng hồi hận. Nó bị dồn vào thế bị động đành phải chấp nhận.

- Trời! cô có phải con gái hok zậy? Cái jì cũng hok bik hết...Thôi kệ miễn sao tụi mún là dc. Mai tôi đón cô về làm lun đó. Nhớ đó tan học tui wa rớt cô. Anh lườm nó rồi đưa trả chiếc dt cho nó, xong anh bỏ đi để lại nó với cái đầu b óc khói.

Nó tức đến nỗi chỉ cần 1 tí lửa nhen là nó cháy rồi. Nó way la kiu kon bạn đi về. Mọi chuyện xảy ra nãy giờ ai cũng bik chỉ trừ 2 ng' mất họ lúc nào cũng nhìn nhau thì làm sao bik dc xung quanh đang xảy ra chuyện jì (hihi các bạn bik ai gøy' chứ j' nà....^^)

Về đến nhà nó thay đồ tắm rửa rồi nằm dài trên chiếc giường thân yêu của nó....nghĩ về chuyện hôm nay...thật là bực....nhưng điều quan trọng là làm sao nó nói với ba nó đây... Nó đi wa đi lại lo lắng như 1 bà cụ...." thôi đành nói dối papa lần này zậy".....Nghĩ xong nó wa phòng pa nó....Cộc..cộc.....

- Ai đó? Vào đi! Ông mai lên tiếng

- Dạ là con. Ba ui con mún xin ba chuyện này. Chẳng wa là...là trường con tổ chức cuộc thi đôi bạn cùng tiến. Con...Con mún xin ba cho wa nhà bạn ở để tiện việc học tập....con đi 2 tháng thoy....đúng 2 tháng con

về...con hứa sẽ thường xuyên về nhà thăm ba.....nha ba.....ba cho con đi nha ba ____ nó nói liên hồi nũng nịu chứ 1 đứa trẻ

- Ko dc. Con mời bạn con về nhà mình đi. ____ ông cất sắp tào liệu wa 1 bên

- Baa..... đi mà ba...cho con đi đi.....rủ bạn về thì con bị lộ thân phận mất.....ba thương con nhất mà phải hok ba..... ____ nó năn nỉ

- hơi...._ông Mai thở dài_ Thôi dc rồi. Dù jì' mai ba cũng đi công tác nước ngoài đi lần này cũng hơi lâu. Con wa ở với bạn cho vui. Nhưng ba dặn con là phải cẩn thận đó nha. Có jì' là gọi dt cho ba biết nghe chưa....? ____ Tuy cho con gái đi nhưng ông cũng hok yên tâm lắm.....

- hihi...yeeeeee.....ba là số 1..... con thương ba nhất nà....._ nó cười vui sướng_ con về phòng nha ba.. Ba ngủ ngon.

-uhm!.....” Con bé vẫn ngây thơ như ngày nào. Em à nó càng lớn càng giống em.” ____ ông Mai nhớ mẹ nó.

Nó về phòng trong tâm trạng nửa vui nửa buồn. Vui là vì ba nó cho nó đi, buồn là vì sắp tới nó nghĩ nó sẽ hok dc tự do nữa.... Bỗng nó nhớ đến khuôn mặt của tên đáng ghét đó.... rồi nó cũng chìm sâu vào giấc ngủ.

Nó cũng hok bik là ở trong 1 căn biệt thự khác trong 1 căn phòng, cũng có 1 ng' đang nghĩ về nó....” Kon bé thật ngây thơ...Mà trông nó cũng dễ thương đấy....tiếc là hơi ngang bướng hok phải tiểu thư...”

Vừa đến trường, nó thấy hần đang đi vào...vội chạy lại....

- Ê! anh kia! đứng lại cho tui hỏi...._ nó nói giọng như ra lệnh

-ủa? cô theo dõi tui này giờ hay sao zà? đi sau lưng này giờ đó à? ____ anh tỏ vẻ chọc tức nó

- Anh.... xí....Ko kịp đâu!!! Tui mún hỏi anh là ra về chiều nay rớt tui phải hok? QUA LỚP TUI MÀ ĐÓN TUI...TUI HOK CÓ ĐỘI ANH ĐẾN TRỄ THÌ KHỎI NHA....._ nó la lớn

- Á con bé này.... nè nè cô bik tui là ai hok mà dám vênh mặt lên thế? nói cho cô bik tui là hotboy cũng trường, là hội trưởng hội học sinh đấy nàh. Đồng thời là đại thiếu gia của 1 công ti đá quý nổi tiếng thế giới nàh. TÔI TÊN DƯƠNG MINH HẠO ____ anh nhấn mạnh tên mình

- Ô hơ..hơ.... mắc cười...tui chưa thấy ng' đâu mà vô duyên như anh. Chưa đánh đã khai danh tánh lí lịch ra hết trơn rồi. Anh là ai thì mặc xác anh nói tui chi zà.....hứ....._ nó mĩa mai Hạo

- G...r...ừ...m...m.mm.... Cô...cô dc lắm.... rồi cô sẽ bik tay tui.....Đội đấy! ____ Minh Hạo tức sôi máu, anh bỏ đi....

- Uhm! Tui Hok Có Trốn Đâu Mà Sợ.....hehehehehe!!!! ____ Nó nói với theo.

Vào đến lớp thì mặt nó bí xị lại. Làm sao vui dc chứ. Hồi này lỡ chọc tức hần rồi sau này sẽ khổ thêm thoy. Nó nghĩ cuộc đời nó bất hạnh gặp anh. Nhưng đâu đó sâu thẳm trong lòng nó có 1 chút niềm vui vì dc gặp anh và chọc tức anh.....

- Nè bồ sao zậy? mặt buồn thế? có chuyện à? ____ Da Hân hỏi nó

- Hok có jì'. Chuyện hôm wa đó cậu bik rồi. Với lại sáng sớm đã đụng độ với hần....woài...._ nó thở ra thở dô

- Hi..... Cho bồ chết ai mượn chọc trúng hotboy làm chi...._ tuy nói con bạn mình nhưng trong đầu Hân đang nghĩ đến ai kia. Ánh mắt ấy, nụ cười thân thiện với cô.... Buổi học wa nhanh, đến giờ nghỉ trưa.....

- Hân! đi ăn trưa với mình..._ Nó lay con bạn

- Hả? Uhm... mình cũng đói lắm rồi.....

Cả 2 đi xuống can-tin, sau khi tìm dc chỗ ngồi thì tụi nó bắt đầu nhăm nhì bữa trưa. Bỗng ở đâu 1 đám đứa kon gái tiến lại vây xung quanh 2 đứa. Người dẫn đầu là Ly học cùng lớp với Minh Hạo, tụi này là FC của Minh Hạo và trưởng nhóm chính là Ly. Thấy vậy Hân kéo tay nó đi chỗ khác vì cô bik sẽ có chuyện sắp xảy ra nhưng nó nắm tay con bạn ngồi xuống và tiếp tục ăn..

- Con nhỏ này! thấy tụi tao đứng đây hok mà còn ngồi đó ăn dc à___ Ly hất đồ thức ăn xuống
- Tôi hok wen mấy ng'! Mình đi thôi Hân__ nói xong nó kéo tay kon bạn đi
- Á con nhỏ này mày liều rồi đó! Mày bik mày có tội jì ko??? __ 1 đứa con gái trong nhóm nói
-“CHÁT”nó bất ngờ choáng váng, nó đã bị Ly tát....Hân vội chạy lại giúp con bạn thì bị mấy đứa khác giữ chặt.
- Mấy ng' có quyền jì mà đánh tôi? Tôi ko wen bik mấy ng' thì làm jì mắc lỗi... Thả bạn tôi ra mau....___ nó tức hét lên
-“CHÁT”lại thêm 1 cái tát nữa vào mặt nó. Lần này thì mạnh và đau hơn nên nó ngã wụy xuống đất.
- Tao nói ày bik mày mà còn đến gần Minh Hạo thì đừng có trách tại sao mày bị còn nặng hơn như vậy.__ nói xong Ly bỏ đi cùng với đám con gái đó.
- Hic...mày có sao ko vậy? đau lắm hok? có cần đến phòng y tế hok? Tao xin lỗi hok giúp dc jì ày....__ Hân nói trong nước mắt và sự lo lắng cho nó.
- Có 2 cái tát chứ mấy, nhầm nhò jì...bồ yên tâm đi ko sao đâu...__ Nó cố tỏ vẻ bình thường hơn cả bình thường để con bạn ko lo lắng cho nó.
- Da Hân đau nó về lớp. Nhưng từ khi nào nước mắt nó đã rơi ra, nó bùn vì 2 cái tát đó thật sự rất đau__ sưng cả mặt lên cơ mà__ và bùn nhất là lí do mà nó bị đánh. Giờ thì nó cảm thấy ghét gặp mặt hẳn dễ sợ. Nếu từ đầu nó cẩn thận đi đứng thì đâu có đụng trúng hẳn và thì giờ nó đã ko có chuyện jì rồi.....Đến lớp thì nó lại thấy Minh Hạo đứng trước cửa lớp....
- Ngày 2 cô đi đâu này giờ mà tui tìm hoài hok thấy vậy? ____ Minh Hạo thấy nó vội chạy lại hỏi.
- Nhưng đáp trả lại là sự im lặng của nó. Hân định kể cho Hạo nghe mọi chuyện xảy ra này giờ nhưng nó đã ngăn lại.
- Cô bị diếc hay sao mà hok nghe thấy tôi hỏi hả? Cô bị jì á hả....mà nè chút nữa tôi wa rút cô đó đừng có mà wên.__ Anh tức tối
- Bik rồi! Anh về lớp đi.__ Nó nói với anh mà hok thèm ngược lên nhìn anh lấy 1 cái vì nó sợ anh thấy cái khuôn mặt nó lúc này, rồi nó đi thẳng vào lớp
- Minh Hạo bỏ về lớp mà lòng cảm thấy có chút jì đó lo lắng...” Nhỏ bị jì vậy??? Bình thường hay cái mình lắm mà. Sao hôm nay hiền vậy....???....Có chuyện bùn à...? ”.....Vừa vào lớp thì thấy Chí chạy đến...
- Nè! cậu bik tin jì chưa? Con bé osin nhà cậu vừa bị tụi con Ly xử ở can-tin trường đó. Vì cậu đấy! __ Chí hét hải nói
- Hả? mình mới gặp nó đây mà! Trời ạ... sao nó hok kể mình bik... Hèn jì hôm nay mình thấy nó lạ lắm....Mà nè nó bị nặng hok.. có sao hok...nó có đánh lại hok....???__ Hạo tuôn ra 1 lèo
- Hahahahaha,.....nhìn mặt cậu kìa....Bik lo lắng rùi hỡ nhock.....nghe nói bị tát 2 cái nhưng hok có đánh trả. Mày bik rùi tụi con Ly đồng ý vậy mà.__ Gia Chí cười vì vẻ mặt của thằng bạn. Theo Chí bik thì đó giờ Hạo chưa bik wan tâm đến ai kể cả Chí tuy là bạn thân.
- Mệt wá...Cười cái jì vui hok mà cười... bực thật hok nói chuyện với cậu nữa..zô học rồi__ Hạo đỏ mặt
- Ngồi học mà Hạo cứ mong đến giờ tan học để wa gặp nó hỏi chuyện. Rồi thì cuối cùng cũng đến giờ tan học...chuông vừa reo thì Hạo đã vội chạy đi tìm nó..... Nhưng nó đã đứng đợi anh trước cổng trường từ bao giờ rồi...
- Ủa? cô đợi này giờ lâu chưa? Lên xe đi tôi chở cô về nhà tui.__ Anh gọi nó
- Từ trường về tới nhà Hạo nó ngồi trong xe mà hok nói 1 lời nào với Hạo cả. Mặc cho Hạo chọc tức nó đủ thứ chuyện. Cuối cùng cũng về đến nơi, nó xách hành lí theo anh vào nhà...
- Ngày! cô nói thật tui bik đi cô có chuyện phải hok?__ Anh hỏi nó

- Chuyện gì là chuyện gì?_ nó làm ngơ
 - Tôi bik hết rồi. Hồi trưa ở trường cô bị tụi con Ly nó đánh phải hok? sao cô hok nói cho tôi bik_ hạo bực
 - Ở cái anh này hay nhự! Nói cho anh bik thì dc gì? Chuyện của tui thì tui giải wuyết liên wan gì đến anh
 - Hừ... Chuyện đó có liên wan đến tôi đây vì tôi mà cô bị như vậy phải hok? tôi rành tụi con Ly lắm
 - Ủa thì sao. Dù gì cũng xảy ra rồi nói làm gì nữa. Thôi anh chỉ phòng cho tôi đi.__ nó hok mún nhắc đến chuyện đó nữa
 - " Ng' gì mà wan tâm nên mới hỏi..đúng là làm ơn mắc oán..mà tự dưng mình wan tâm đến nó làm gì hok bik.." Anh nghĩ trong đầu..... Phòng cô ở trên lầu đối diện phòng tôi.
- Nó đem hành lí lên phòng mình. Mở cửa phòng ra thì nó rất bất ngờ...Căn phòng sơn màu hồng giống phòng nó. Cách trang trí trong phòng trông rất gọn gàng và xinh xắn. Ko nói cũng bik là phòng của con gái.
- Chuyện gì thế? sao hok thu dọn hành lí đi mà còn đứng ngơ ra như vậy?_ Anh đứng dựa cửa hỏi nó
 - Này! phòng này của ai thế? Ủa mà nguyên cái biệt thự này có mình anh ở thoy à? Sao lại có phòng con gái mà dc bày trí hết như thế này?_ Nó hỏi 1 mạch
 - trời ạ.. Cô hỏi cũng dễ từ từ tôi trả lời. tôi ở 1 mình. Căn phòng này là của em gái tôi nhưng nó đã mất sau 1 vụ tai nạn năm ngoái. Từ đó đến giờ tôi vẫn để nguyên như thế. Cô lẩm lờn wá mau mau rồi xuống nấu cơm cho tôi ăn
 - uhm...Ồ mà Hả anh mới nói cái gì? Nấu cơm á? Tui hok có bik nấu...
 - Trời! cô nói thiệt đó hả? Tui hok bik làm sao tối nay có cơm cho tôi ăn là dc. _ nói xong anh đóng cửa cái rầm đi xuống dưới lầu xem tivi.
- Nó thu dọn hành lí vào tủ. Nó đi 1 lượt wanh phòng xem tất cả đồ đạc. Nó thấy dc 1 tấm hình trên bàn, là hình của Minh Hạo và 1 cô gái chắc là em của hắn. Trông cô ấy rất xinh và cũng trạc tuổi nó. Tắm rửa xong thì nó xuống lầu xem anh đang làm gì.
- Cô ngấm cho nước thấm vào ng' hết à hay sao mà lâu vậy? bếp ở đằng kia cô làm gì đó với nó thì làm miễn sao chút có gì tôi ăn là dc._ anh chỉ tay xuống bếp
 - Hic... tui nói thiệt mà anh hok tin hờ
 - Tôi hok bik! TÔI MUỐN CÓ CƠM !!! ... anh nói lớn
 - Thoy mà tha cho tôi bữa nay đi. coi như là ngày đầu tôi làm osin cho anh, chúng ta ra ngoài ăn đi coi như anh đãi tôi hen.__ Nó dụ Hạo
 - Cô hay đấy! Thôi dc, dù sao tôi cũng còn trẻ hok mún chết sớm vì món ăn của cô. Dậy chúng ta đi nhà hàng ăn đi. Bực bội... bắt cô về làm osin cho tôi hok bik có phải là sai lầm lớn nhất của đời tôi hok nữa..._ Anh châu mày...
 - Anh này đã đồng ý rồi thui còn ý kiến này nọ. Tui nói cho anh bik trước rồi mà tui có bik làm gì đâu mà anh vẫn cứ bắt tôi về làm osin đây thôi.
- Cả 2 ng' họ bắt đầu đi đến nhà hàng...
- Cả 2 bắt đầu đi đến nhà hàng....Minh Hạo dẫn cô đến nhà hàng sang nhất. Từ khi bước vào cho đến khi ngồi ăn Minh Hạo để ý nó rất nhiều vì cảm thấy lạ là nó y như rất wen với việc ăn ở nhà hàng cao cấp...
- Thanh nè! Cô ăn ở đây lần nào chưa mà thấy cô y như đến đây nhiều lần rồi vậy? tui dẫn cô đến đây mà cô hok ngạc nhiên à? Bình thường là mọi cô gái gia đình hèm khá giả khi dc dẫn vào đây thì rất vui cơ mà?
 - Tôi đến đây rồi_ nó sực nhớ đến chuyện thân phận nó_ Ở ý tôi là đến với bạn để giao đồ cho nhà bếp thôi. anh hỏi làm gì? Chuyện bình thường...
 - Ồ!
 - Thôi ăn lẹ còn về cũng trễ rồi tôi bùn ngủ wá mai còn đi học._ nó nhăn mặt

Sau khi ăn xong và về đến nhà nó vội chạy lên phòng nằm dài trên giường và ngủ liền vì hôm nay đối với nó cũng mệt...Phòng đối diện nó có ng' đang trong tâm trạng rất vui vì sự hiện diện của nó trong căn nhà này....

- Alo! __ đầu dây đt bên kia trả lời

- Tôi nói cho cô bik trước cấm cô đừng đến con bé ấy nữa.__ Minh Hạo nói

- Hơ..ko ngờ anh lại wan tâm đến nó thế..tôi chỉ đùa với nó 1 tí thôi mà.__ đầu dây bên kia chính là Ly

- Cô mà còn đừng đến cô ấy 1 lần nữa thì đừng trách. Lần này thì hok giống mấy lần trước đâu nhá con bé ấy là của tôi!

- Anh hay đấy! Đã vậy thì anh xem tôi sẽ làm jì' nó. Con Ly này hok phải dễ bỏ wa đâu. Anh càng wan tâm nó thì tôi sẽ càng làm nó tránh xa anh đấy. Bye chàng hoàng tử của em.__ Ly nói bằng 1 giọng hâm dọa rồi cúp máy

Minh Hạo bây giờ rất lo cho nó. Hok hiểu sao nó lại khiến anh lo như thế. Trước giờ anh chưa hề bik wan tâm ai vậy mà.....

- Dậy mau! Cô có chịu dậy hok hả? Trễ rồi kìa! tôi tưởng cô zậy từ sớm chuẩn bị đồ ăn sáng rồi chứ. Cô dậy đi học hok hả?_____ Hạo đập cửa phòng nó

- Hic... bik rồi tôi ra liền! __ Nó từ từ bước xuống giường

Chuẩn bị xong xui nó vội xuống dưới. Thấy Minh Hạo ngồi đợi cô ở ghế sofa với vẻ mặt khó ưa.

- Này! Làm jì' ngồi đó mà mặt bí xị zậy sáng sớm đó nha.__ nó chọc anh

- Đợi cô đi học chứ làm jì'. Hok bik nhà này tôi làm osin hay cô nữa??? __ Anh liếc mắt nhìn nó.

Cả 2 cùng đến trường. Trên xe họ vừa đi vừa cãi nhau om sòm khiến mọi ng' đi đường cũng phải ghé mắt nhìn. Nhưng trông họ cũng rất đẹp đôi. Đến trường, nó vừa bước xuống khỏi xe thì bị biết bao nhiêu ánh mắt của mấy đứa con gái nhìn bằng hình viên đạn rợn cả người. Nó vội chạy vào lớp trong khi Hạo đi gửi xe ở bãi. Hạo và nó đều ko bik rằng ở trên lầu có 1 ng' đã thấy nó và anh đi cùng xe. Trong đầu ng' đó đang âm mưu rất nhiều để hại nó. Còn về phần nó, vào đến lớp gặp lũ bạn kéo nó ra hỏi

- Này cậu với hotboy trường mình wen nhau à?__ con Lan hỏi với vẻ ngạc nhiên

- Làm jì' có! mấy ng' rãnh wá suy diễn lung tung. Mình với hần mà wen nhau á? Chuyện đó hok thể xảy ra đâu mấy bồ ơi. Tôi rất rất ghét hần.__ nó biện minh

- Dậy sao tụi này thấy cậu đi chung xe với Minh Hạo. Nghi lắm nha. Ghét của nào trời trao của đó đó! heheheh.....__ thêm con bạn nữa chọt vào chọc nó

- Mệt wá! Chị nói ấy kưng nghe cho rõ nha. Chị và hần hok có wan hệ jì' hết. Ok! way lên đi mấy kưng...__ nó càn khang định

- Hok có thì thôi! hihi vậy thì mình vẫn còn cơ hội.....__ Con Lan vừa nói vừa mơ mộng

Nó định way wa nói chuyện với Hân nhưng con bạn vẫn chưa đến. Bình thường hân đến lớp rất sớm mà. Nó nhìn ra cửa thì thấy Hân và Chí vừa đi vừa nói chuyện trong rất vui vẻ. 2 ng' đi chung với nhau cứ như đôi thiên thần vậy trông họ rất đẹp đôi. mà công nhận 2 ng' này tiến bộ nhanh thật mới đó mà đã cười nói thân mật với nhau rồi. Bù lại nó và anh chỉ toàn cãi lộn thôi. Cứ như wan gia ngõ hẹp vậy. Thấy mặt nhau là thể nào cũng có chuyện để cãi lộn....

2. Chương 2

- Hân ghé lăm nha! Thanh thấy hết rồi.....hihihi....__ Nó chọc Hân khi cô vừa vào chỗ ngồi

- hihi có jì' đâu tụi mình chẳng wa đi cùng đường nên hỏi han nhau mấy câu thôi mà...__ Hân đỏ mặt

- Hok có ji' mà đỏ mặt à! Hok wa nổi mắt mình đâu. Hỏi nhỏ cậu nhá..thích anh ta rồi phải hok? kekekeke....__
Nó ghé sát vào tai Hân nói

- Ô cái cậu này! mà thật ra thì mìnhmình....để ý anh ấy lâu rồi nhưng giờ mới có dịp nói chuyện.. Bỏ hok dc nói ai hết nghe chưa...bồ là ng' đầu tiên mình kể đó....__ Hân ngượng ngùng

- Bik ngay mà....hihihi....yên tâm mình sẽ giữ kín...ờ mà nghe nói anh ta là bạn thân của tên đáng ghét đúng hok?

- uhm! đúng rồi. Mà chuyện đó thì liên wan ji' ở đây?__ Hân hỏi

- Trời zậy thì để mình giúp cho. Mình nhờ tên đáng ghét đó hỏi giúp cậu.__ Nó suy nghĩ cách nào để giúp con bạn

...Reng ...reng...giờ vào học bắt đầu. 2 đứa cũng hok nói chuyện nữa vì thầy giáo đã vào lớp..... Ngồi học mà đầu óc nó cứ nghĩ đến chuyện của Hân làm sao để giúp cô, làm sao nói với hân giúp 1 tay. Rồi thì cũng hết giờ học. Nó định đi tìm anh thì ko ngờ anh đã đến cửa lớp tìm nó từ lâu rồi. Mấy đứa con gái trong lớp ủa ra vây lấy Minh Hạo. Nhưng anh hok thêm để ý và gọi nó ra.

- Cô đi xuống can-tin với tôi nha__ Minh Hạo hỏi nó

- Ô tự nhiên rủ tui làm ji'.__ nó nhớ ra chuyện của Hân__ Uhm mà tôi cũng có chuyện nhờ anh giúp đỡ.

Trên đường xuống can-tin bik bao nhiêu cặp mắt để ý đến nó và Hạo. Nhưng chuyện đó gần như là bình thường đối với Hạo, còn nó thì bực bội vì cảm thấy mấy ánh mắt của tụi con gái nhìn mình sát bên. Đến can-tin, tìm dc chỗ ngồi và có đồ uống....

- Anh kiu tui xuống đây làm ji' zậy?__ nó hỏi

- Thì đi uống nước. Chẳng wa tui rủ mấy thằng bạn mà nó hok chịu đi, đi 1 mình thì buồn nên tôi rủ cô.

- Vậy thôi! Anh rảnh wá ha? mà tôi có chuyện nhờ anh nè!

- Nói!__ mặt anh lạnh lùng

- Gia Chí là bạn thân anh phải hok?

- Ừ! __ anh vẫn típ tục nhắm nhĩ li nước của mình

- Chẳng wa là tôi có con bạn thân đã để ý anh ta từ lâu nhưng hok dám nói. Anh hỏi Chí giúp con bạn tôi coi như là giúp tôi dc hok???__ Về mặt nó thành khẩn

- Hok! __ anh trả lời cụt lủn

- Anh này tôi đang nói chuyện với anh á. Ng' ji' àm bất lịch sự. làm ơn đi mà giúp tôi đi mà.... __ Nó năn nỉ anh, đôi mắt nó nhìn chăm chăm vào mắt anh

- Cô làm ji' nhìn tôi dữ thế! Mất giá sao hở? __Anh hỏi nó

- Tôi đang tìm kim đốm sáng lương tâm trong đôi mắt của anh chứ ji'. Cầu mong là có.

- Cô...Mà giúp cô thì tôi dc cái wái ji'?__ Hạo tức

- Thì...thì....anh mún sai tôi làm ji' cũng dc...

- Khỏi....dù ji' cô cũng là osin của tôi mà chuyện đó thì đương nhiên rồi....mà thôi dù sao tôi cũng nể tình cái bộ mặt thành khẩn của cô khi nãy nên tôi sẽ giúp cô lần này. Tồi nay zìa lau dọn nhà cửa đó nha!__ nói xong anh đứng dậy bỏ đi về lớp.

- Á.. cái anh này...ng' ji' đâu mà vô duyên hết biết,....hứ....hết 2 tháng rồi thì anh bik tay tôi.__ nó tức tối

Nhưng giờ thì nó cũng vui vì giúp dc Hân trong chuyện này. Nó vội chạy về lớp để báo cho con bạn bik tin vui. Giờ tan học anh wa lớp nó rồi 2 ng' cùng nhau về trước mọi ánh mắt và sự ngỡ ngàng của mọi ng'. Và nó hok bik chuyện ji' sẽ sắp xảy ra với nó....Về đến nhà...

- Cô lau nhà đi! __ Anh bỏ đi lên phòng

- Hừ...lau thì lau...

Nó cất cặp, thay đồ song xui rồi bắt tay vào việc ngay. Nó vừa lau vừa hát líu lo còn múa tới múa lui nữa. Nó hok bik Hạo đứng trên lầu từ nãy giờ thấy hết nhưng jì' nó làm. Anh cười sặc sụa và bước xuống lầu....

- hahhahaha.....cô làm cái trò jì' đấy?_ vừa nói anh vừa ôm bụng cười

- Ế đừng có bước xuống tui lao xà phòng đấy té!!!!!!.....

Vừa nói nó vừa chạy lại thì bị trượt chân, anh vội nắm lấy tay nó nhưng do nền nhà trơn wá anh cũng mất đà thế là ...“RẦM”.... Cả 2 đều bị té, nhưng giờ thì nó đang nằm đè lên anh....2 ng' bây giờ hok còn 1 khoảng cách nào hết, mỗi đã đụng môi.....4 con mắt nhìn nhau.....

- Tôi...tôi...nói nhà trơn rồi mà anh còn bước xuống!_ Nó vội ngồi dậy mặt đỏ ửng

- Cô họ “đỏ” tên “thừa” hả? Tại cô té chứ tôi có té đâu....!!! _ anh nói mà mặt cũng đỏ chảng khác j' nó._ Thôi cô lau tiếp đi tôi lên phòng đây.

Nói rồi anh bước đi lên phòng 1 mạch hok dám way lại nhìn nó. Còn nó lúc này thì đứng ngây ng' ra 1 lúc rồi mới chịu bắt đầu lau tiếp. Tâm trạng 2 ng' họ bây giờ giống nhau có jì' đó vui vui trong lòng..... Lau xong cái biệt thự này nó mệt lã ng' nằm dài trên chiếc ghế sofa ngủ thiếp đi lúc nào hok biết, Minh Hạo định ra khỏi phòng đi xuống ăn cơm (trên đường về 2 ng' họ có ghé mua đồ ăn) anh thấy nó nằm ngủ, Anh tiến lại gần ngồi bên cạnh nó và nhìn khuôn mặt nó. Lần này Minh Hạo mới thấy rõ mặt nó, trông nó như thiên thần....Hạo bế nó lên phòng, đắp chăn lại cho nó....anh khẽ mỉm cười rồi bước ra...

Ánh nắng buổi sáng chiếu len lỏi wa cửa sổ và chiếu lên khuôn mặt nó, làm nó thức giấc...vội nhìn vào đồng hồ thì đã 7h15 rồi...nó bật dậy đánh răng rửa mặt xong định thay đồ thì nhớ ra hôm nay là chủ nhật được nghỉ. Nó bước xuống dưới lầu thì ngửi thấy mùi thức ăn rất thơm....tò mò vào bếp thì thấy Minh Hạo đang dọn các món ăn ra bàn

- Wao.....anh làm đó hả? trông ngon wá hen. tui hok bik anh cũng bik nấu ăn đó.__ nó nhìn anh

- Cô hay nhợ! hok bik nấu thì lấy jì' ăn torng khi đó giờ tui sống 1 mình. Mà con gái jì' ngủ giờ mới dậy.__ vừa nói anh vừa tháo chiếc tạp-dề trên ng' ra....

- Ai bĩu cái biệt thự anh to wá làm jì', hôm wa tôi lau hết nó xong thì mún ngã ra chết thôi á (phải rồi đó giờ nó có lau nhà bao giờ đâu)....ờ mà tôi nhớ tối wa tôi còn nằm trên ghế mà sao sáng nay nằm trong phòng rồi...??? nah bé tôi lên phòng đó hả?...

- Chứ ai khác ngoài tôi nữa? Cô bik là cô nặng lắm hok? Thôi ăn sáng đi...ăn xong rùi thì cô đi siêu thị với tôi tôi mún mua vài thứ. Hôm nay tôi chỉ có nấu ăn.... Chứ cứ tình trạng này thì tôi làm osin cho cô là có..Hai ng' sau khi ăn xong thì đi ngay. Đến siêu thị anh mua rất nhiều đồ...bắt nó đẩy xe theo anh....Nó tức mún điên lun mà hok nói jì' dc...mua xong mọi thứ rồi anh còn bắt nó xách tất cả ra xe để, còn anh thì hok xách 1 thứ jì'.....Khiến nó càng tức....từ trong siêu thị cho tới bãi gửi xe nó và anh cãi nhau khiến ai cũng nhìn 2 ng' như sinh vật lạ.....Về đến nhà, xách mọi thứ vào nhà xong thì nó định chạy lên phòng khóa cửa để ngủ 1 giấc nhưng bị anh bắt lại và lôi vào bếp...

- Cô hok trốn khỏi tôi dc đâu...ngoan ngoan mà làm tôi chỉ cho....._ Anh lờm nó

...“Bước lang thang lạc trong niềm vô tri. Từng bước chân em bơ vơ lững lờ trôi. Cớ sao em lại đi về qua đây, về lại nơi bao yêu dấu...”.. Đt của nó vang lên nên Hạo mới bỏ nó ra....

- Alo! - đầu dây bên kia gọi

- A! Ba hả? Con nè...nhớ ba wá à..._ ng' gọi đến cho nó chính là ông Mai

- Uhm! Là ba. Con sao rồi dạo này học hành với bạn sao? Ở đó có thiếu thốn jì' hok nói ba để ba kiu ng' đem đến cho con?_ Ông Mai hiền từ hỏi nó

- Dạ hok ba! Con ở với bạn rất vui. Ba ở bên đó có khỏe hok ba?

- Ừ! Ba khỏe. Con cũng lo giữ gìn sức khỏe đó nha chưa? ba về mà thấy con ốm là ba cấm con đi chơi nữa nghe hok?

- Dạ! Con bik lo cho sức khỏe mình mà..hihi... con lớn rồi mà ba...
- Lớn thì lớn nhưng đối với ba con vẫn còn là 1 đứa con gái bé bỏng thôi con hũu hok? Thôi ba phải hợp rồi. Có ji' ba gọi cho con sau.

- Dạ. bye ba!

- Bye con!

Nói xong nó đi vào bếp thấy anh đang sắp xếp các đồ ăn vào tủ...

- Ai gọi cho cô đấy? Ba cô à?__ anh hỏi

- À..uhm...ba tôi.

- Ông ấy lo cho cô hả? ông có bik cô ở đây hok?__ anh tiếp tục hỏi

- Anh hỏi nhiều thế! Chuyện đó hok có liên quan đến anh thì anh hỏi làm ji' ệt zậy hê!__ nó cúi

Anh cũng chẳng thèm hỏi nữa. Rồi bắt đầu chỉ nó cách nấu đồ ăn. Anh cầm con dao cắt rau quả thì nhìn nhanh gọn nhưng khi đưa cho nó thì rút lên rút xuống, sắt vụn tứ tung. Mém xí nữa là nó khứa 1 đường lên tay anh rồi. Lúc xào đồ ăn dầu văng lên tay nó có tí mà nó sợ wá dục cả cái đĩa chạy tọt ra khỏi bếp rồi. Minh Hạo nhìn nó cười wá trời. Nó ầm ỨC, ráng nấu cho xong để anh khỏi chọc nó nữa. Còn nấu canh thì nó nhầm hũ đường thành hũ muối thế là nồi canh cứ như nồi chè...Cả cái bếp lộn xộn hết trơn vì nó.....Cuối cùng cũng nấu xong dc bữa trưa.

Nó dọn ra bàn hết trơn....Minh Hạo ngồi sẵn ở ghế nhìn vào mớ món ăn hỏi nó

- Cái đĩa có mấy cục đen đen đó là ji' zạ?

- Thịt sườn ram chứ ji'. Tại tui quên trở nên nó đổi màu dậy đó..hihi...

- trời ạ! __ anh húp thử tô canh vội phung ra ngay__ Sặc....Cô nấu chè hả...??? >"<>

- tôi lộn hũ đường với muối....__ nó trả lời tỉnh bơ__ ai mượn anh bắt tui nấu chi

- Cô...bực cô hết biết...công tình tui dậy cô sáng giờ..công cóc dậy hả? hên là tui hok có đói. Cô ăn dc thì ăn đi. Hok dc thì dọn, dọn cho sạch cái bếp cho tui luôn! __ Anh tức bỏ lên phòng khách xem tivi.

Để lại nó với cái chiến trường mà nó bày ra....Lần này thì coi như xong....nó tự làm mà phải tự chịu thôi.. Dọn dẹp cả buổi trời mới xong...Nó đi mún hok nổi rán dữ lắm mới lếch nổi lên phòng. Lăn dài trên giường rồi chợp mắt ngủ thiếp đi....

Đối với nó hôm nay cũng thấm mệt...Nó chìm sâu vào giấc ngủ, nó mơ thấy cảnh tượng hôm đó. Cái ngày mà nó chứng kiến mẹ nó ra đi trượt mặt nó mà nó hok làm ji' dc. Lúc đó nó mới 8 tuổi, một vụ hỏa hoạn đã xảy ra tại căn nhà của nó. Vì cứu nó mà mẹ nó đã mất, nó đứng đấy khóc rất lớn, nó chỉ nhận dc nụ cười cuối cùng trên khuôn mặt của mẹ dành cho nó. Khi đó chỉ có mẹ và nó ở nhà nên mọi chuyện xảy ra chỉ 1 mình nó chứng kiến nên vì thế mà giờ đây nó rất sợ 1 mình trong bóng tối.....M..ẹ.....ee..e.ee.e.....!!!__ Nó hét toán lên. Minh Hạo nghe tiếng nó hét nên vội chạy lên phòng nó. Anh mở cửa ra, bật đèn lên thì thấy nó đang ngồi co ro ở góc tường trong tâm trạng hỗn loạn, nước mắt nó rơi rất nhiều....Ko bik cái ji' đã thúc đẩy Hạo vội chạy lại ôm nó vào lòng. Người nó run rất run, nó ôm chặt lấy anh...

- Ko sao..ko sao rồi.....__ Minh Hạo cố trấn tĩnh nó

Rồi nó cũng lấy lại bình tĩnh. Hạo đỡ nó lên giường, đắp chăn cho nó. Anh ngồi cạnh nó vì tay nó lúc này nắm chặt lấy tay anh. Anh khê vén mái tóc nó lên, khuôn mặt nó lúc này rất xinh nhưng có nét ji' đó rất đau khổ mà nó cố kìm nén đã lâu.....Ánh sáng chiếu vào khắp căn phòng. Nó mở mắt ra và khê ngồi dậy đầu nó bây giờ hơi nhứt, nhưng bỗng nó cảm giác có ji' đó đang níu tay nó lại. Vội way sang nhìn thì thấy Hạo đang nắm chặt tay nó....

- Á.....aaaaaaaaa.!!!__ Nó la lên làm Hạo giật mình

- Chuyện ji' chuyện ji' thế....???

- Anh làm cái wái ji' trong phòng tôi thế? Còn nắm tay tôi nữa?.....buông ra...

- À...ờ...mà cô hok nhớ ji' hết hả? Tôi wa tự nhiên cô hét toán lên làm tôi tưởng nhà có ăn trộm nữa chứ. Cô nắm chặt lấy tay tôi ko buông ra nên tôi mới ở đây tới giờ nè....Cô còn nạt nộ ai nữa hử??? __ Anh nổi cáu

- Ô...tôi ...tôi..wên tôi..tôi hok nhớ...cho tôi xin lỗi.__ về mặt nó bần hăn ra

- mà hôm wa cô sao zậy?

- Hok! Hok có ji'... Á mà hok định đi học hả trễ rồi...__ nó giật mình nhớ đến hôm nay phải đi học

2 ng' trên đường đến trường hok nói với nhau câu nào. Anh thì có chút lo lắng cho nó, còn nó thì bần vì giấc mơ hôm wa. Vào đến lớp nó thả cái cặp xuống rồi gục xuống bàn vì mệt mỏi....

- Nè có chuyện ji' hả? kể nghe coi? Tên đó ăn hiếp cậu hả?...__ Hân lo lắng cho nó

- Hok có sao. Mình hơi mệt thôi. Hân thì sao dám đụng đến mình...__ nó trả lời nhưng mặt vẫn cúi xuống bàn, bỗng nó rơi nước mắt

- Thanh sao zậy? hok có ji' sao lại khóc? Có coi mình là bạn hok? Nói mình nghe xem....__ Hân thấy nó khóc

Nó dẫn Hân lên sân thượng của trường rồi từ từ kể lại chuyện mẹ nó ra đi thế nào cho Hân bik. Nó cảm thấy có lỗi trong việc đó nên giờ nó rất bần. Nỗi bần đó nó chưa hề kể ai nghe kể cả ba nó. Nó khóc òa lên, Hân vội ôm lấy nó và chỉ bik khóc theo con bạn thôi chứ cũng hok bik làm sao để giúp nó trong việc này. Chuông báo hiệu vào học vang lên. Hai đứa từ từ bước đi về lớp mà hok bik rằng trên sân thượng còn có 1 ng' nữa. Đó chính là Minh Hạo, anh lên sân thượng để hóng mát. Bây giờ thì trong lòng anh có cảm giác ji' đó rất sâu sắc về nó. Anh nghĩ nó là đứa con gái rất mạnh mẽ nhưng giờ đây thì anh bik rằng đằng sau vỏ bọc ấy nó chỉ là 1 cô gái yếu đuối cũng cần có ai đó che chở....Buổi học có chút ji' đó khác lạ hơn so với mấy ngày khác chắc tại vì nó. Mọi ngày nó là trung tâm khiến mọi người vui vẻ nhưng hôm nay nó chẳng dc 1 nụ cười nào cả. Da Hân cũng hiểu dc nó nên cũng hok hỏi ji' thêm nữa chỉ bik im lặng theo con bạn. Tan học về nó muốn đi bộ 1 mình về nên nó kêu anh về trước. Nó muốn vơi đi nỗi bần trong lòng, đi dạo là giải pháp tốt nhất để nó có thể làm điều đó....1 giọt nước..2..3...giọt nước rơi... trời đã mưa. Nó cũng rất thích những cơn mưa nhỏ. Mà cơn mưa nó thích phải dịu dàng với những hạt nhỏ và mảnh, khi rơi xuống đủ tạo 1 âm thanh râm ran nhẹ nhẹ, tựa như 1 bài hát giúp ta xua đi những nỗi bần....Vừa ra khỏi cổng trường thì trời mưa đúng kiểu nó thích nên cũng cảm thấy vui vui. Nó đi bộ dưới mưa, wan sát mọi cảnh vật xung quanh. Mùi mưa nhẹ lướt wa mũi nó lành lạnh và dịu mát. Về đến nhà người nó ướt sũng...

- Trời đất ơi! Tôi tưởng cô núp mưa ở đâu đó rồi đợi tạnh hăn về chứ?...Ai ngờ cô về với bộ dạng này à?... __ Anh ngạc nhiên với nó

- Sao anh nói nhieu thế? Tránh ra 1 bên cho tôi vào nếu hok mún tôi bệnh.__ tâm trạng nó có vẻ bình thường lại

Về đến phòng nó mới cảm giác lạnh run người. Chỉ kịp thay đồ rồi nó vội phóng lên giường wấn chăn lại nằm run. Anh cảm giác có ji' đó ko ổn nên gõ cửa vào phòng nó. Đặt tay lên trán, nó đã bị sốt, sốt rất cao. Anh lúng túng hok bik làm sao. Vội xuống pha nước chanh cho nó uống, rồi đắp khăn lạnh lên trán nó. Nguyên buổi tối đó anh thức trắng ngồi bên cạnh nó. Tối gần sáng thì nó mới hạ sốt, anh mệt mỏi thiếp đi lúc nào hok hay. Nó tỉnh dậy thấy anh nằm bên cạnh, nhớ lại tối wa anh đã thức trắng đêm vì nó nên nó hok nỡ gọi anh zậy. Nhẹ nhẹ nó bước xuống giường và ra khỏi phòng. Một lúc sau Hạo thức dậy hok thấy nó đâu vội chạy xuống lầu tìm thì thấy nó đang nằm ji' đó ở dưới bếp...

- Cô làm ji' đó? Khỏe chưa mà thức sớm thế?__ Anh hỏi nó

- À..anh zậy rùi hả? Tôi khỏe rồi. Tôi đang nấu bữa sáng, xong rồi anh ngồi đó đi tôi dọn ra ngay.

- Ăn dc ko đây?__ Anh nhìn vào mấy món ăn và hỏi nó

- Yên tâm đi tôi làm theo sách hướng dẫn chắc cũng hok đến nỗi nào. Dù ji' cũng cảm ơn anh tối wa đã chăm sóc tôi.

- Ko có ji'. Cùng 1 nhà cả nên phải zậy thoy. Ăn lẹ còn đi học, cô nấu khá hơn rồi đây. __ anh hỏi nó

Hôm nay tâm trạng nó khác hẳn ngày hôm qua. Nó cảm thấy vui vui vì dc anh chăm sóc như vậy. Nó nói cười vui vẻ với anh 1 cách tự nhiên hok còn cãi vã nhau như trước nữa. Đến trường, nó còn nở 1 nụ cười tươi tắn với anh trước khi bước xuống xe. Khiến cho Minh Hạo cũng hơi ngạc nhiên với nó. Nhưng mọi chuyện xảy ra cũng hok dễ dàng, vì Ly đã chứng kiến hết mọi việc. Cô rất tức....” Mày dc lắm. Hãy đợi đấy rồi mày sẽ bik tay tao...”Nó cười suốt buổi học, khiến lớp học hôm nay cũng rất vui. Chợt dt nó run lên có tin nhắn. “ Ra chơi xuống can-tin rủ thêm cô bạn của cô nữa vì có Gia Chí đi cùng tôi đấy tôi đãi mọi ng” là Minh Hạo nhắn cho nó.

- Hân nè! Ra chơi xuống can-tin với mình. Hân mới nt nói sẽ khao tụi mình đấy.__ nó hớn hở

- Thôi mình hok đi đâu, làm biếng wá à! __ Hân có vẻ mệt mỏi

- À há...Hem đi thì đứng hồi hận nhá...có ai kia đi nữa đó...kekeke....

- Há? cậu nói thiệt chứ vậy ình đi với...hihihi.... __ Hân đổi ngay tâm trạng

Giờ ra chơi, ở can-tin, mọi ng' đều đổ dồn con mắt về phía dãy bàn nơi mà tụi nó đang ngồi. Trông tụi nó rất xứng đôi, đứa nào cũng có nét đẹp riêng mà khiến ai cũng phải ngưỡng mộ.

- Hôm nay hok bik có bão hok nữa hự ko có ng' đãi mình chiều này ta.__ nó nói vẻ chọc ghẹo

- Xí ! sao cô cứ suy bụng ta ra bụng ng' woài thế. Làm như tôi đây keo lắm vậy. Tại cái chuyện hôm bữa cô nhờ tui giúp đó nhớ hok? __ Minh Hạo nổi sùng với nó

- Chuyện gì thế? __ Chí và Hân đồng thanh hỏi. Cả 2 ng' vội way lại nhìn nhau rồi đỏ mặt

- À...ờ nhớ chứ. Chuyện đó là bí mật của 2 đứa tui hỏi làm gì __ Nó ra dấu cho anh bik là đừng nói ra

4 ng' ăn uống nói chuyện vui vẻ với nhau. Mà hok để ý đến xung quanh. Khi về lớp thì nó đi đụng phải Ly __ Cô này cố tình đấy __ Minh Hạo vội đẩy nó ra phía sau...

- Cô mún gì đây! Nhớ những gì tôi đã nói với cô rồi chứ __ Anh nói với vẻ mặt rất đáng sợ

- hơ..hơ...Đương nhiên là nhớ. Nhưng tôi mún nhất anh nhớ rằng con Ly này muốn gì là phải dc. Ko dễ bỏ wá đâu. Dặn con bé đó hãy cẩn thận đấy __ Ly nói với vẻ đầy âm mưu rồi bỏ đi kèm theo cái nháy mắt với nó.

- Thôi mình đi thôi! Có gì đâu mà để ý. Cô ấy hok dám làm gì tôi đâu __ Nó cười

- Cô làm như mình hiểu rõ cô ấy lắm vậy. Cô ta là ng' rất nham hiểm tốt nhất cô nên tránh xa cô ta ra.__ Chí khuyên nó

- Uhm! Chí nói đúng đó Thanh __ Hân đồng ý với Chí

- hehe...2 ng' đồng lòng wá hen...hok sao đâu đi thoy.... __ nó cười và liếc mắt nhìn hân với Chí 2 ng' họ đang đỏ mặt

Tuy ngoài mặt nó nói vậy nhưng trong lòng nó cũng có chút lo lắng. Nhưng ko vì thế mà làm nó mất vẻ hồn nhiên vui tươi trước mắt mọi ng'. Còn về phần Ly thì trong đầu cô có rất nhiều toan tính mà những toan tính ấy đều có liên quan tới nó... Về đến nhà nó thay đồ xong thì xuống bếp bắt đầu nấu ăn...rùi dọn dẹp...

- Hihihi...trông cô đảm đàn giống vợ tôi đấy nhỉ __ Minh Hạo lỡ thốt ra

- Anh nói cái gì nói lại coi tui hok nghe dc gì hết __ nó đang nấu đồ ăn nên ko kịp nghe

- A.. tui ..tui nói cô càng ngày càng giống osin rùi đó...kakaka....

- Cái anh này... Khen tui 1 câu hok dc hỡ mà cứ toàn là chê hok vậy...Ng' gì mà...

...” Tại sao anh lặng im chỉ biết yêu trong lòng, giọt lệ anh theo em bước ra đi...nếu khi xưa anh ko bận tâm bao lời nói, nếu khi xưa anh ko lặng thinh trong niềm nhớ, nếu khi xưa anh ko là bạn thân để nói yêu em.....Thì hôm nay I want crying for U...thì hôm nay I want missing for U...” __ tiếng chuông dt của Hạo vang lên

- Alo!

- Hạo hả? là ba nè! Con có khỏe ko?_ Đầu đây bên kia chính là chủ tịch Dương cũng chính là ba của Hạo
- Là ông à? Tôi thì đủ sống thôi. Ông gọi cho tôi có chuyện gì ko?_ Giọng anh lạnh hẳn đi
- Tại sao lúc nào con cũng phải nói những lời như thế với ba vậy hả? Mọi chuyện xảy ra đâu phải ba muốn đâu. Con vẫn còn trách ba đó ư?_ Ông nói với vẻ đau khổ
- Hừ..Tôi thì có tư cách gì để trách ông chứ? Vì cái tư cách của ông mà đã làm cho Thư phải ra đi, nó ko muốn ông xếp đặt tất cả cuộc đời nó nên nó mới phải bỏ trốn để rồi...ông bik là tôi yêu quý nó bik chừng nào ko? Nó là em gái tôi cũng là CON CỦA ÔNG sao ông nỡ đối xử với nó như vậy?_ anh hét lớn
- Ba..ba xin lỗi... Ba chỉ muốn nó có cuộc sống tốt hơn...vì ba lo cho tụi con mà...._ dường như ông đã khóc
- Đừng xin lỗi tôi. Hãy đi mà xin lỗi mẹ tôi ấy. Vì chuyện của con Thư mà bà ấy giờ đây sống trong bần đau ông bik ko? Ông có lo dc cho bà ấy ko? Ông chỉ bik có công việc..tiền tài...địa vị mà thôi..._ Nói xong anh cúp máy.

Hình như anh đang khóc. Nó đã nghe thấy mọi chuyện, nó nhẹ bước đến ôm lấy anh. Nó ko ngờ anh cũng có 1 vá khừ và gia đình đau buồn như vậy. Nó cứ ngỡ anh rất tự hào về ba anh, nhưng ngoài mặt thì là vậy nhưng bên trong anh cũng đang che giấu 1 sự thật. Hoàn cảnh của anh cũng giống nó. Giờ thì anh đang dự đầu vào vai nó khóc như 1 đứa trẻ...

- Tôi..tôi...xin lỗi... tôi lên phòng đây_ Hạo lau nước mắt và bước lên phòng

Nó chỉ bik nhìn theo dáng vẻ mệt nhọc của anh bước đi. Dường như nó mún chạy lại ôm lấy anh thật chặt. Anh cũng giống nó cũng đang che giấu nỗi đau của mình để rồi đến 1 ngày ko kìm chế dc và nó đã vỡ òa ra. Tình cảm của con người như 1 quả cầu pha lê rất đẹp, nhưng dễ vỡ, khi nó vỡ thì sẽ làm đau 1 ai đó. Ko có bí mật nào là mãi mãi. Cứ che giấu nó đi thật kĩ thì cũng có 1 ngày nó sẽ tự lộ ra. Sao ko chia sẻ cho ai đó thì trong lòng sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Bây giờ, nó và anh đều cảm thấy thoải mái...

***** *

3. Chương 3

Một ngày mới lại bắt đầu. Hai người hôm nay đến trường mà tâm trạng có phần thoải mái hơn. Vừa đến trường nó đã thấy Hân đang bước vào, nó vội xuống xe...

- Ê, Hân! Hihhi....Đội mình đi với_ nó gọi
 - Ủa! Bỏ mới đến à? Tâm trạng sao rồi? còn buồn nữa hok?_ Hân ân cần hỏi nó
 - Uhm! Hì' ...cũng đỡ rồi hok sao hết....À còn chuyện này! Bỏ với anh Chí sao rồi? nghe nói hôm wa 2 ng' hẹn nhau đi chơi mà phải hok?
 - O sao cậu bik?_ Hân ngạc nhiên
 - Hehehe....mình đây chuyện gì' mà hok bik...
 - Cái cậu này... ờ thì cũng bình thường thôi...tại do hôm wa là lần hẹn đầu tiên, 2 đứa mình còn ngại nên cũng ít nói thành ra toàn nhìn nhau mà cười thôi. Nhưng...
 - Nhưng nhieu đó thôi cũng đủ hạnh phúc chứ gì'...kakakaka
 - Á! Cái cậu này...chưa nói mà bik rồi à....
 - Trời! hok bik thì làm sao mang tiếng bạn thân đúng hok..hihihi....thôi đến lớp rồi bớt tám y..
- Nó và Hân bước vào chỗ. Thấy mấy đứa bạn xôn xao bàn tán chuyện gì' đó thì 2 đứa mới tiến lại hỏi
- Nè! Có chuyện gì' thế?_ Nó hỏi
 - Ủa cậu chưa bik tin gì' à?_ Vi lên tiếng(bạn cùng lớp với nó ý. Mách nhỏ ý bạn bik nhá Vi là em họ của Ly đấy. Trông cô bạn cũng dễ thương lắm ^__^)

- Tin gì là tin gì?_ Hân chen vào

- Mai trường mình tổ chức đi cắm trại trên núi á để mừng ngày thành lập trường._ Vi nói tiếp

- Hả? Cái gì? ngày mai rồi à? Sao nhanh vậy làm sao mà chuẩn bị kịp_ nó và Hân đưa nhau hét lên

- Bởi vậy tụi này đang bàn tính cho ngày mai nè._ 1 đứa khác lên tiếng

Rồi 2 đứa nó cũng gia nhập vào và góp ý kiến cho chuyến đi ngày mai, cho đến khi vào lớp tụi nó mới chịu giải tán. Hôm nay thầy cô cũng hok dạy gì nhiều vì để thời gian hướng dẫn cho học sinh chuyến đi ngày mai. Tan học, nó và Hân đang đi ra cổng thì xe của Hạo chạy đến, trong xe còn có Chí nữa

- Hai cô vào xe đi còn đứng nhìn gì nữa?_ Minh Hạo nói

- Ô! Sao lại có Chí nữa? Chuẩn bị đi đâu hả?_ nó hỏi sau khi bước lên xe

- Thì đi ăn chứ đi đâu. Rủ đông đông cho vui chứ ngày nào tui cũng ăn với cô chắc chết._ Hạo chọc nó

- A cái anh này...có ng' mún đi ăn với tui còn hok dc nữa chứ ở đó mà anh làm giá...hử..._ nó liếc anh

- Xí..cô mơ đó à..có ai mù mới chịu đi ăn với cô...

- Gì? À mà nè. Anh nói zậy chứ mấy ngày nay ai đi ăn với tui vậy hok bik...hơ hơ thằng mù nào á....kakaka....

- Cô..cô...dc lắm...

Hạo tức đỏ mặt, còn Hân với Chí thì ngồi nhìn 2 ng' mà cười từ nãy giờ. Đến nhà hàng, 4 đứa nó bước vào mà ai cũng phải nhìn vì trông tụi nó rất ư là kute và rất hợp đôi. Sau khi chọn xong món ăn

- 2 đứa nghe đến chuyến đi ngày mai chưa?_ Chí hỏi

- Dạ rồi!_ Hân với giọng nói ầm ập

- Thanh! Mai cô đi chung với tui đó!_ Minh Hạo vẻ như ra lệnh

- O.. anh nì ngộ nhờ...Mất mới gì tui hok đi với lớp tui mà đi với anh_ nó ngạc nhiên

- Tui hok bik làm sao thì làm ngày mai cô phải đi với tui OK! Tui cần osin theo cùng..hhehehe..._ Hạo cười nham nhở

- Anh...anh...wá dấn wá nha....hử...sợ gì anh chứ..đi thì đi..._ Nó tức

- Thanh nè! Mai mình đi chung với cậu nha._ Hân xin đi cùng

- Bỏ chịu đi chung với mình thiệt hả? À wên...zo có ai kia nên mới chịu đi chung với tui đây_ nó nhìn Hân zò xét

- Uhm! Đúng đó Hân đi cùng với Thanh đi. Có Chí đi nữa mà...hihihi_ Minh Hạo rủ Hân

- 2 ng' này..._ Chí và Hân đồng thanh, chuyện này khiến 2 ng' càng đỏ mặt thêm

Ăn xong, ra về thì Chí đón taxi đưa Hân về, còn nó thì về với anh. Trên đường về nhà nó hỏi Hạo 1 câu khiến anh đỏ cả mặt ấp úng hok bik trả lời

- Tui hỏi anh câu này nhá! Hồi nãy rủ tui đi là có ý gì nói thiệt đi...kekeke..._ Lúc này hok mún nói thôi chứ nói ra thì trông cái mặt nó nham nhở dễ sợ lun.

- Ơ...sao..cô..cô hỏi tui chuyện đó...ý gì là ý gì?...tui..tui...cần osin đi theo thui mờ....

- hahahaha....tui nói giỡn tý thôi mà đỏ mặt rồi kia....._ nó cười trên vẻ mặt đau khổ của anh

Nói vậy thôi chứ ai bik dc trong lòng nó rất mún nghe câu trả lời thật sự của anh cơ. Nó ko bik từ khi nào mà hình ảnh của anh đã hiện rõ trong lòng. Nó cảm thấy rất vui khi dc ở bên anh và ko bik anh cũng có cùng tâm trạng giống nó hay ko, hay chỉ xem nó thật sự như 1 con nhỏ osin. Nghĩ đến đó thì nó bần hần ra. Về đến nhà nó đi thẳng lên phòng, vào phòng tắm liền. Tắm xong nó mới bik là wên lấy đồ, wuẩn cái khăn nó đi ra tủ wuẩn áo. Bỗng nó thấy cái chăn trên giường động đậy. Nó từ từ tiến lại đỡ ra xem thì thấy nguyên 1 con chuột to đùng, trời xui đất khiến sao nó cũng sợ chuột nên thể là nó la mún bẻ cái

nhà....á.....aaaaa.....aaaa.....Minh Hạo đang trong phòng nghe tiếng la của nó vội chạy vào phòng nó, thì thấy nó đang chỉ tay lên giường, nhìn thấy con chuột anh vội lấy cây chổi hất nó xuống. Xui cái hất đầu hok trúng trúng ngay chân nó, nó nhảy tung tung lên vừa nhảy vừa la. Con chuột chạy mất tiu, để lại chiến trường bây giờ là nó và anh. Hok bik sao mà trong khi nhảy cái khăn nó rút xuống hồi nào mà nó hok hay bik. Thế là cái ji' hok nên thấy Hạo đã thấy hết trơn...Anh bị đứng ng' 1 lúc rồi vội wa ra sau lưng...

- Cô ...cô...cô...mặc....mặc....đồ..zô..kia ??_ Anh nói hok ra tiếng

- Á!_ Nó hét lên và nhìn xuống thì...

- Tôi tôi về phòng đây_ anh đỏ mặt bước ra

Nó thì vội chạy vào nhà tắm đóng cửa lại..." Trời..ơi...zậy là sao hả trời. Chết mất đi thôi. Hic...làm sao mà để anh ta thấy hết trơn zậy nè. Tiu rồi trời ơi.....aaa.....huhuhu..." Nó ngồi than 1 buổi trong buồng tắm mới chịu ra. Đi tới đi lui trong phòng nó cũng quyết định đi wa phòng anh để hỏi rõ. Nó wên hok gõ cửa mà mở xong vào. Ai ngờ anh cũng đang thay đồ chuẩn bị mặt đồ vô thì thấy nó vào. Thế là cái ji' lộ ra thì nó đã thấy hết. Giống nó hồi nãy wa đi mất.

- Aaaaaaaa! _ Nó hét lên vội che mặt lại

- Cô ...cô vào phòng tui sao hok gõ cửa hả?_ Anh wát lên vội mặc đồ vào

- Anh mặc đồ lẹ đi.Xin lỗi... Tui tui có chuyện mún hỏi anh nên nên tôi gấp wa wên gõ cửa._ Nó nói mà run run

- Xong rồi đó cô mún nói ji' nói đi._ mặt anh nhăn lại vì tức giận

- Tôi ...tôi... mún hỏi anhlà...là...chuyện..hồi nãy....anh....anh.....

- Anh thấy dc bao nhiêu % của tui chứ ji'

-hok.. à...mà... ừa đúng rồi. sao anh bik tui định nói cái chuyện đó?

- Thì chuyện hồi nãy chỉ có chuyện đó thôi chứ ji'. Nói cho cô bik là 100%

- HẢ???????? Anh..anh nói thiệt đó hả????????Aaaaaa bắt đền anh đóhuhuhu....._ nó méo máo lao tới đập anh túi bụi

- ui za...cô làm cái ji' zậy...tui nói chưa hết mà....100% hok thấy ji' hết

- Gì.....????????Anh anh thiệt hả???

- Ủ ! mệt cô wá. À mà nè còn cô cô cũng đã thấy ji' của tui rồi?

- ờ thì những ji' hok nên thấy thì tui đã thấy rồi...

- Á...nói zậy mà cô còn nham hiểm hơn tui nữa đó hơ

- Anh nói đàn wàn lại nha. Tui nói nhầm chứ bộ. Cái ji' hok nên thấy thì tui hok có thấy...hử...tui zia phòng đây

Nói xong nó bước về phòng. Chuyện xảy ra nãy giờ nó và anh cả 2 cũng hok ngờ đến. 2 ng' trước khi ngủ đều nở 1 nụ cười trên môi. Thế là 1 ngày nữa trôi wa. Thời gian trôi wa nhanh thật mới đây mà nó ở nhà anh cũng gần 1 tháng rồi.....Sáng hôm sau. Chuyến đi đã chuẩn bị bắt đầu. Xe chở các học sinh đổ đầy sân trường. Nó và Hân vừa tìm ra dc chiếc xe của Minh Hạo. Leo lên xe thì chỉ còn 2 ghế, 1 ghế gần Hạo và 1 ghế gần Chí. Đúng thật là 2 ng' này có âm mưu từ trước rồi. Hân hok cần ai nói liền bước đến ngay chỗ của Chí và ngồi cạnh anh. 2 ng' này có vẻ càng ngày càng thân thiết nhau hơn. Còn nó, nó bước đến chỗ anh, lúc này Hạo đang ngồi gần cửa sổ

- Anh nhường tui ngồi gần cửa sổ dc hok?_ Nó nhỏ nhẹ hỏi anh

- ngồi đâu mà chả dc sao cô lộn xộn thế.

- Tôi tôi bị say xe mà. Làm ơn đi_ nó năn nỉ anh

- Thôi dc rồi. Cô zô đi__ Hạo ngồi xít ra ngoài, cho nó chen vào.

Nó vừa vào thì bỗng xe chạy khiến nó mất thăng bằng ngã ra phía sau ngồi lên người anh. 2 Ng' đều hết hồn và đổ mặt vì nguyên chiếc xe đều dồn mất về phía nó mà. Trên đường đi nó bị say xe nên trông nó rất xanh xao và mệt.

- Thanh! Cậu có sao hok? Trông mặt cậu tái mét rồi kìa.__ Hân way lại sau hỏi con bạn

- Chắc hok sao đâu do mình bị say xe đó.__ nó íu ớt trả lời

- Anh Hạo nè em nói nhỏ cái này nhé sát lại đây

- Ji' nữa đây__ Hạo chồm lên sát tai vào

- Anh có thể nắm tay nó hok? Làm vậy sẽ khiến nó quên cái chuyện say xe.__ Hân nói nhỏ

- Cái ji'__ Hạo hét lên

- Trời ơi anh làm ji' hét lên thế. Làm ji' mà ghê zà. Giúp ng' thoy mà. Đi mà trông nó tội chưa kìa.__ Hân năn nĩ

Minh Hạo từ từ đưa tay wa nắm lấy tay nó. Nó giật mình way wa, thì thấy anh đang vờ nhắm mắt. Quay sang nhìn Hân thì thấy con bạn cười, bik ngay là ý đồ của Hân mà. Nhưng công nhận cũng hay thật zô nó cứ suy nghĩ về chuyện anh nắm tay nó mà nó quên hẳn việc say xe đi. 1 hồi mệt mỏi nó ngủ thiếp đi và dựa vào vai anh. Anh lúc này mới mở mắt ra, nhìn nó nở 1 nụ cười. Sau 4h đi xe cũng đến nơi...

- Nay cô hok định vậy để xuống xe hả tới nơi rồi.__ Hạo gọi nó vậy

- Thanh ơi cậu vậy đi tới rồi nè__ Tới Hân gọi nó mới tỉnh giấc

Nó từ từ xuống xe, hành lí nó thì Hân đã xách phụ. Nhìn xung quanh thấy ai cũng uể oải cả, ngồi hơn 4 tiếng đồng hồ trên xe mà biếu. Nhưng hình như trên xe hok ai bị say xe cả chỉ có mỗi mình nó là bị thôi. Trông nó lúc này rất mệt thấy rõ lun. Nó đi được mấy bước thì bỗng ngất đi, trước lúc ngất nó nghe thấy tiếng anh rất gần bên tai. Một hồi sau nó tỉnh lại thì thấy đang nằm trong lều. Ngồi vậy bước ra ngoài thì trời cũng gần tối thấy mọi ng' đang ngồi way vắn bệnh đồng lứa.

- A! Cậu tỉnh rồi hả? Hết mệt chưa? Lại đây ngồi nè!__ Hân gọi

- Uhm! Mình cũng khỏe rồi. Ủa Hạo đâu sao hok thấy anh ấy?__ Nó nhìn xung quanh

- Em hok nhớ ji' à? Lúc em ngất Minh Hạo đã đỡ em đấy. Cậu ấy còn cõng em trên lưng suốt 1 buổi cho tới lúc tìm dc nơi này cắm trại đấy. Chắc do mệt quá nên cậu ấy nghỉ trong lều rồi.__ Chí nói

- Uhm! Đúng rồi bồ zô xem cậu ấy sao đi.__ Hân 1 2 bắt nó vào xem Hạo ra sao

Nó bước vào lều thì thấy anh đang nằm ngủ trông có vẻ rất mệt và ng' anh ra rất nhiều mồ hôi. Nó lấy chiếc khăn nhúng nước rồi tiến lại ngồi gần để lau mặt cho anh. Hạo tỉnh lại thấy nó

- Cô cô làm ji' ở đây?__ Hạo hỏi

- Xem anh sống chết ra sao chứ ji'. Nghe nói anh cõng tôi suốt wãng đường khi tôi ngất phải hok? Thấy vậy chứ coi bộ anh cũng tốt wa hen.

- Hứ... Tôi tốt đó giờ rồi giờ mới bik hả? có mụn vá hok vậy? Mà cô dô đây để chọc tức tôi thôi đó hả?

- hok.. Tôi chỉ mún cảm ơn anh thôi. Anh vậy rồi thì ra ngoài ăn chút ji' đi mọi ng' đang đợi kìa.

- A...__ Hạo chuẩn bị đứng vậy thì thấy chân đau nhói

- Anh sao vậy? đau ở đâu hả?__ nó giật mình hỏi

- Chân tôi đau quá! Chắc hồi nãy do cõng cô nặng quá nên giờ bị vậy chứ ji'.

- Ai bắt anh cõng đâu...thôi để tôi đỡ anh ra

Nó đỡ Hạo ra khỏi lều. Tới chỗ Hân và Chí đang ngồi. 4 ng' sắp lại bắt đầu ăn uống trò chuyện mãi cho tới khuya. Kể đủ thứ chuyện...nhất là chuyện ma....Lâu lâu Hạo way sang hù nó khiến nó giật mình la toản lên

làm ai nhìn nó cũng cười wá trời. Sau một hồi mệt mỏi tụi nó cũng phải đi ngủ nên ai về lều này. Nó ngủ chung với Hân và mấy ng' chị cùng lớp với Hạo. (hok có Ly đâu nhá, Ly nằm liều khác goy' ^__^) . Giấc ngủ tối nay có lẽ nó phải rần mà lấy sức để chống chọi với những chuyện sắp xảy ra với nó.

Một ngày mới lại bắt đầu. Hai người hôm nay đến trường mà tâm trạng có phần thoải mái hơn. Vừa đến trường nó đã thấy Hân đang bước vào, nó vội xuống xe...

-Ê, Hân! Hihhihi....Đợi mình đi với__ nó gọi

- Ủa! Bỏ mới đến à? Tâm trạng sao rồi? còn bùn nữa hok?__ Hân ân cần hỏi nó

- Uhm! Hj' ...cũng đỡ rùi hok sao hết....À còn chuyện này! Bỏ với anh Chí sao rồi? nghe nói hôm wa 2 ng' hẹn nhau đi chơi mà phải hok?

- Ô sao cậu bik?__ Hân ngạc nhiên

- Hehehe....mình đây chuyện jì' mà hok bik...

- Cái cậu này... ờ thì cũng bình thường thôi...tại do hôm wa là lần hẹn đầu tiên, 2 đứa mình còn ngại nên cũng ít nói thành ra toàn nhìn nhau mà cười thôi. Nhưng...

- Nhưng nhieu đó thôi cũng đủ hạnh phúc chứ jì'...kakakaka

- Á! Cái cậu này...chưa nói mà bik rồi à....

- Trời! hok bik thì làm sao mang tiếng bạn thân đúng hok..hihihi....thôi đến lớp rồi bớt tám y..

Nó và Hân bước vào chỗ. Thấy mấy đứa bạn xôn xao bàn tán chuyện jì' đó thì 2 đứa mới tiến lại hỏi

- Nè! Có chuyện jì' thế?__ Nó hỏi

- Ủa cậu chưa bik tin jì' à?__ Vi lên tiếng(bạn cùng lớp với nó ý. Mách nhỏ ý bạn bik nhá Vi là em họ của Ly đấy. Trông cô bạn cũng dễ thương lắm ^__^)

- Tin jì' là tin jì'?__ Hân chen vào

- Mai trường mình tổ chức đi cắm trại trên núi á để mừng ngày thành lập trường.__ Vi nói tiếp

- Hả? Cái jì'? ngày mai rồi à? Sao nhanh zậy làm sao mà chuẩn bị kịp__ nó và Hân đưa nhau hét lên

- Bởi zậy tụi này đang bàn tính cho ngày mai nè.__ 1 đứa khác lên tiếng

Rồi 2 đứa nó cũng gia nhập vào và góp ý kiến cho chuyến đi ngày mai, cho đến khi vào lớp tụi nó mới chịu giải tán. Hôm nay thầy cô cũng hok dạy jì' nhiều vì để thời gian hướng dẫn cho học sinh chuyến đi ngày mai. Tan học, nó và Hân đang đi ra cổng thì xe của Hạo chạy đến, trong xe còn có Chí nữa

- Hai cô vào xe đi còn đứng nhìn jì' nữa?__ Minh Hạo nói

- O! Sao lại có Chí nữa? Chuẩn bị đi đâu hả?__ nó hỏi sau khi bước lên xe

- Thì đi ăn chứ đi đâu. Rủ đông đông cho vui chứ ngày nào tui cũng ăn với cô chắc chết.__ Hạo chọc nó

- A cái anh này...có ng' mún đi ăn với tôi còn hok dc nữa chứ ở đó mà anh làm giá...hứ...__ nó liếc anh

- Xí..cô mơ đó à..có ai mù mới chịu đi ăn với cô...

- Gì? À mà nè. Anh nói zỹ chứ mấy ngày nay ai đi ăn với tôi zậy hok bik...hơ hơ thẳng mù nào á....kakaka....

- Cô..cô...dc lắm...

Hạo tức đỏ mặt, còn Hân với Chí thì ngồi nhìn 2 ng' mà cười từ nãy giờ. Đến nhà hàng, 4 đứa nó bước vào mà ai cũng phải nhìn vì trông tụi nó rất ư là kute và rất hợp đôi. Sau khi chọn song món ăn

- 2 đứa nghe đến chuyến đi ngày mai chưa?__ Chí hỏi

- Dạ rồi!__ Hân với giọng nói ầm áp

- Thanh! Mai cô đi chung với tui đó!__ Minh Hạo vẻ như ra lệnh

- Ô.. anh nì ngộ nhờ...Mắt mới ji' tui hok đi với lớp tui mà đi với anh__ nó ngạc nhiên

- Tôi hok bik làm sao thì làm ngày mai cô phải đi với tôi OK! Tôi cần osin theo cùng..hhehehe...__ Hạo cười nham nhở

- Anh...anh...wá đán wá nha....hứ...sợ ji' anh chứ..đi thì đi...__ Nó tức

- Thanh nè! Mai mình đi chung với cậu nha.__ Hân xin đi cùng

- Bỏ chịu đi chung với mình thiệt hả? À wên...zo có ai kia nên mới chịu đi chung với tui đây__ nó nhìn Hân zò xét

- Uhm! Đúng đó Hân đi cùng với Thanh đi. Có Chí đi nữa mà...hihihi__ Minh Hạo rủ Hân

- 2 ng' này...__ Chí và Hân đồng thanh, chuyện này khiến 2 ng' càng đỏ mặt thêm

Ăn xong, ra về thì Chí đón taxi đưa Hân về, còn nó thì về với anh. Trên đường về nhà nó hỏi Hạo 1 câu khiến anh đỏ cả mặt ấp úng hok bik trả lời

- Tui hỏi anh câu này nhá! Hồi nãy rủ tui đi là có ý ji' nói thiệt đi...kekeke...__ Lúc này hok mún nói thôi chứ nói ra thì trông cái mặt nó nham nhở dễ sợ lun.

- Ơ...sao..cô..cô hỏi tui chuyện đó...ý ji' là ý ji'....tui..tui...cần osin đi theo thui mờ....

- hahahaha....tui nói giỡn tý thôi mà đỏ mặt rồi kìa.....__ nó cười trên vẻ mặt đau khổ của anh

Nói vậy thôi chứ ai bik dc trong lòng nó rất mún nghe câu trả lời thật sự của anh cơ. Nó ko bik từ khi nào mà hình ảnh của anh đã hiện rõ trong lòng. Nó cảm thấy rất vui khi dc ở bên anh và ko bik anh cũng có cùng tâm trạng giống nó hay ko, hay chỉ xem nó thật sự như 1 con nhỏ osin. Nghĩ đến đó thì nó bần hẫn ra. Về đến nhà nó đi thẳng lên phòng, vào phòng tắm liền. Tắm xong nó mới bik là wên lấy đồ, wuẩn cái khăn nó đi ra tủ wuẩn áo. Bỗng nó thấy cái chăn trên giường động đậy. Nó từ từ tiến lại đỡ ra xem thì thấy nguyên 1 con chuột to đùng, trời xui đất khiến sao nó cũng sợ chuột nên thế là nó la mún bể cái nhà....á.....aaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....aaaa aaaaa.....Minh Hạo đang trong phòng nghe tiếng la của nó vội chạy wa phòng nó, thì thấy nó đang chỉ tay lên giường, nhìn thấy con chuột anh vội wớ lấy cây chổi hất nó xuống. Xui cái hất đầu hok trúng trúng nay chân nó, nó nhảy tung tung lên vừa nhảy vừa la. Con chuột chạy mất tiu, để lại chiến trường bây giờ là nó và anh. Hok bik sao mà trong khi nhảy cái khăn nó rớt xuống hồi nào mà nó hok hay bik. Thế là cái ji' hok nên thấy Hạo đã thấy hết trơn...Anh bị đứng ng' 1 lúc rồi vội wa ra sau lưng..

- Cô ...cô...cô...mặc....mặc...đồ..zô..kia .__ Anh nói hok ra tiếng

- Á!__ Nó hét lên và nhìn xuống thì...

- Tôi tôi về phòng đây__ anh đỏ mặt bước ra

Nó thì vội chạy vào nhà tắm đóng cửa lại..." Trời..ơi...zậy là sao hả trời. Chết mất đi thôi. Hic...làm sao mà để anh ta thấy hết trơn zậy nè. Tiu rồi trời ơi.....aaa.....huhuhu..." Nó ngồi than 1 buổi trong buồng tắm mới chịu ra. Đi tới đi lui trong phòng nó cũng wuyết định đi wa phòng anh để hỏi rõ. Nó wên hok gõ cửa mà mở xong vào. Ai ngờ anh cũng đang thay đồ chuẩn bị mặt đồ vô thì thấy nó vào. Thế là cái ji' lộ ra thì nó đã thấy hết. Giống nó hồi nãy wá đi mất.

- Aaaaaaaaaaaa! __ Nó hét lên vội che mặt lại

- Cô ...cô vào phòng tui sao hok gõ cửa hả?__ Anh wát lên vội mặc đồ vào

- Anh mặc đồ lẹ đi.Xin lỗi... Tui tui có chuyện mún hỏi anh nên nên tôi gấp wá wên gõ cửa.__ Nó nói mà run run

- Xong rồi đó cô mún nói ji' nói đi.__ mặt anh nhẵn lại vì tức giận

- Tôi ...tôi... mún hỏi anhlà...là...chuyện...hồi nãy....anh....anh.....

- Anh thấy dc bao nhiêu % của tui chứ ji'

-hok.. à...mà... ừa đúng rồi. sao anh bik tui định nói cái chuyện đó?

- Thì chuyện hồi nãy chỉ có chuyện đó thôi chứ gì. Nói cho cô bik là 100%

- HẢ???????? Anh..anh nói thiệt đó hả????????Aaaaaa bắt đền anh đóhuhuhuhu....._ nó mếu máo lao tới đập anh túi bụi

- ui za...cô làm cái gì zậy...tui nói chưa hết mà....100% hok thấy gì hết

- Gì.....????????Anh anh thiệt hả???

- Ủ ! mệt cô wá. À mà nè còn cô cô cũng đã thấy gì của tui rồi?

- ờ thì những gì hok nên thấy thì tui đã thấy rồi....

- Á...nói zậy mà cô còn nham hiểm hơn tui nữa đó hờ

- Anh nói đàn wàn lại nha. Tui nói nhầm chứ bộ. Cái gì hok nên thấy thì tui hok có thấy...hử...tui zia phòng đây

Nói xong nó bước về phòng. Chuyện xảy ra nãy giờ nó và anh cả 2 cũng hok ngờ đến. 2 ng' trước khi ngủ đều nở 1 nụ cười trên môi. Thế là 1 ngày nữa trôi wa. Thời gian trôi wa nhanh thật mới đây mà nó ở nhà anh cũng gần 1 tháng rồi.....Sáng hôm sau. Chuyến đi đã chuẩn bị bắt đầu. Xe chở các học sinh đổ đầy sân trường. Nó và Hân vừa tìm ra dc chiếc xe của Minh Hạo. Leo lên xe thì chỉ còn 2 ghế, 1 ghế gần Hạo và 1 ghế gần Chí. Đúng thật là 2 ng' này có âm mưu từ trước rồi. Hân hok cần ai nói liền bước đến ngay chỗ của Chí và ngồi cạnh anh. 2 ng' này có vẻ càng ngày càng thân thiết nhau hơn. Còn nó, nó bước đến chỗ anh, lúc này Hạo đang ngồi gần cửa sổ

- Anh nhường tui ngồi gần cửa sổ dc hok?_ Nó nhỏ nhẹ hỏi anh

- ngồi đâu mà chả dc sao cô lộn xộn thế.

- Tôi tôi bị say xe mà. Làm ơn đi_ nó năn nỉ anh

- Thôi dc rồi. Cô zô đi_ Hạo ngồi xít ra ngoài, cho nó chen vào.

Nó vừa vào thì bỗng xe chạy khiến nó mất thăng bằng ngã ra phía sau ngồi lên người anh. 2 Ng' đều hét hồn và đổ mồ hôi vì nguyên chiếc xe đều dồn mất về phía nó mà. Trên đường đi nó bị say xe nên trông nó rất xanh xao và mệt.

- Thanh! Cậu có sao hok? Trông mặt cậu tái mét rồi kìa._ Hân way lại sau hỏi con bạn

- Chắc hok sao đâu do mình bị say xe đó._ nó íu ớt trả lời

- Anh Hạo nè em nói nhỏ cái này nhé sát lại đây

- Gì nữa đây_ Hạo chồm lên sát tai vào

- Anh có thể nắm tay nó hok? Làm zậy sẽ khiến nó quên cái chuyện say xe._ Hân nói nhỏ

- Cái gì_ Hạo hét lên

- Trời ơi anh làm gì hết lên thế. Làm gì mà ghê zạ. Giúp ng' thoy mà. Đi mà trông nó tội chưa kìa._ Hân năn nỉ

Minh Hạo từ từ đưa tay wa nắm lấy tay nó. Nó giật mình way wa, thì thấy anh đang vờ nhắm mắt. Quay sang nhìn Hân thì thấy con bạn cười, bik ngay là ý đồ của Hân mà. Nhưng công nhận cũng hay thật zo nó cứ suy nghĩ về chuyện anh nắm tay nó mà nó quên hẳn việc say xe đi. 1 hồi mệt mỏi nó ngủ thiếp đi và dựa vào vai anh. Anh lúc này mới mở mắt ra, nhìn nó nở 1 nụ cười. Sau 4h đi xe cũng đến nơi...

- Này cô hok định zậy để xuống xe hả tới nơi rồi._ Hạo gọi nó zậy

- Thanh ơi cậu zậy đi tới rồi nè_ Tới Hân gọi nó mới tỉnh giấc

Nó từ từ xuống xe, hành lí nó thì Hân đã xách phụ. Nhìn xung quanh thấy ai cũng uể oải cả, ngồi hơn 4 tiếng đồng hồ trên xe mà biếu. Nhưng hình như trên xe hok ai bị say xe cả chỉ có mỗi mình nó là bị thôi. Trông nó lúc này rất mệt thấy rõ lun. Nó đi được mấy bước thì bỗng ngất đi, trước lúc ngất nó nghe thấy

tiếng anh rất gần bên tai. Một hồi sau nó tỉnh lại thì thấy đang nằm trong lều. Ngồi dậy bước ra ngoài thì trời cũng gần tối thấy mọi ng' đang ngồi way vắn bênh đồng lửa.

- A! Cậu tỉnh rồi hả? Hết mệt chưa? Lại đây ngồi nè!_ Hân gọi

- Uhm! Mình cũng khỏe rồi. Ủa Hạo đâu sao hok thấy anh ấy?_ Nó nhìn xung quanh

- Em hok nhớ jì' à? Lúc em ngất Minh Hạo đã đỡ em đấy. Cậu ấy còn cõng em trên lưng suốt 1 buổi cho tới lúc tìm dc nơi này cắm trại đấy. Chắc do mệt quá nên cậu ấy nghỉ trong lều rồi._ Chí nói

- Uhm! Đúng rồi bồ zô xem cậu ấy sao đi._ Hân 1 2 bắt nó vào xem Hạo ra sao

Nó bước vào lều thì thấy anh đang nằm ngủ trông có vẻ rất mệt và ng' anh ra rất nhiều mồ hôi. Nó lấy chiếc khăn nhúng nước rồi tiến lại ngồi gần để lau mặt cho anh. Hạo tỉnh lại thấy nó

- Cô cô làm jì' ở đây?_ Hạo hỏi

- Xem anh sống chết ra sao chứ jì'. Nghe nói anh cõng tôi suốt wãng đường khi tôi ngất phải hok? Thấy vậy chứ coi bộ anh cũng tốt wa hen.

- Hừ... Tôi tốt đó giờ rồi giờ mới bik hả? có mụn vá hok vậy? Mà cô dơ đây để chọc tức tôi thôi đó hả?

- hok.. Tôi chỉ muốn cảm ơn anh thôi. Anh vậy rồi thì ra ngoài ăn chút j' đi mọi ng' đang đợi kìa.

- A..._ Hạo chuẩn bị đứng dậy thì thấy chân đau nhói

- Anh sao vậy? đau ở đâu hả?_ nó giắc mình hỏi

- Chân tôi đau quá! Chắc hồi nãy do cõng cô nặng quá nên giờ bị vậy chứ jì'.

- Ai bắt anh cõng đâu...thôi để tôi đỡ anh ra

Nó đỡ Hạo ra khỏi lều. Tới chỗ Hân và Chí đang ngồi. 4 ng' sắp lại bắt đầu ăn uống trò chuyện mãi cho tới khuya. Kể đủ thứ chuyện...nhất là chuyện ma....Lâu lâu Hạo way sang hù nó khiến nó giắc mình la toản lên làm ai nhìn nó cũng cười wá trời. Sau một hồi mệt mỏi tụi nó cũng phải đi ngủ nên ai về lều nấy. Nó ngủ chung với Hân và mấy ng' chị cùng lớp với Hạo.(hok có Ly đâu nhá, Ly nằm lều khác goy' ^__^) . Giắc ngủ tới nay có lẽ nó phải rán mà lấy sức để chống chọi với những chuyện sắp xảy ra với nó.

4. Chương 4

nó chui vào lều đánh 1 giấc còn hân thì cứ lo lo ” nhớ mai con nhớ ly làm j' thì sao , phải tìm cách nào thôi ”

Sáng hôm sau:

hân tức tưởi chạy sang lều nó gọi nó dậy , hôm nay còn bao nhiêu việc phải làm mà nó vẫn ngủ như chết , hân chạy sang thì đã thấy hân đang chuẩn bị gọi nó dậy ăn sáng thì thấy hân

Ồ ! Hạo , cậu sang đây gọi Thanh Thanh a'k . Nhờ cậu giúp 1 tay nha , nó ở trong lều í' . Mynh gọi mãi nó vẫn k chịu dậy

Hạo gật đầu và vào trong lều , con nhớ ngủ j' mà tay để 1 nơi , chân để 1 nơi , con gái con đũa . Anh khê chếp miệng . Anh gọi

Thanh thanh , dậy mau , đừng để tôi dùng bạo lực đấy . Cô có dậy k thì bảo??? Con nhớ tay chân hươu khắp nơi , chân nó khê đập vào người hạo , anh tức muốn xỳ khói . Co' i' tốt gọi con nhỏ mà lại bị trả công thế này đây , con nhớ từ từ mở mắt , nó hét lên

aaaaaaaaaaaaaa, sao anh lại ở đây , anh vào đây = cách nào - nhớ hỏi mà k suy nghĩ

Cửa mở thì tui vào . Đường tui thì tui đi . Mà tôi đâu có tự vào , bạn cô mời tôi đấy chứ . Cô có biết bh là mấy j' rồi k . Chủ dậy mà ôsin k thêm dậy . Cô muôn' tôi phạt cô thêm mấy tháng nữa k hả - hân nói ra 1 tràng

Bộ anh k thấy mỗi hôm hủ . Nói nhiều , dậy thỳ dậy , lảm chuyện . Đồ đàn pà , xi'"".....- nó cãi lại

Nó làm vệ sinh cá nhân xong thỳ cung' Hạo ăn sáng , cả 2 cứ cãi nhau chí chóe làm hân và chí cười suốt cả buổi sáng . Ăn sáng sau thầy giáo phân đội để đi thăm quan . mỗi đội gồm 1 trai 1 gái' and 1 tấm bản đồ . No' đc phân công đi cùng hân dù 2 đứa khác lớp (hân bảo thầy đấy)

Xui xẻo , Xui xẻo - nó la

Đi thôi , đừng rên rỉ nữa . Chân nó thỳ vẫn đi nhưng mắt cứ ngược đi đâu đâu i' kết quả là nó bị te' bởi 1 hòn đá , nó hét

Hòn đá chết tiệt , my thiếu việc để làm hủ

Hắn cầm bản đồ chạy lại

Cô có bị làm sao k ?? - Hắn cầm chân nó lo lắng

Bộ mắt anh đui hủ , chân tôi lù lù mà còn hỏi bị làm sao k , tại đi với anh nên tôi mới bị xui xẻo đấy - nó cúi gắt yêu

Hắn đỡ nó lên 1 tảng đá to , hân nhẹ nhàng băng chân cho nó (băng = áo đấy)

Hắn hét to làm thanh thanh giật mình - Xong rồi và cười sung sướng

Mặt cô ngơ ra - bộ đây là lần đầu tiên anh băng bó cho người khác' hủ , ngu zu~ này.

Cô **** ai đấy , có muốn cái dt của cô bay k , ăn nói vz chủ nt hủ - hân vênh mặt lên và đi thẳng , vừa đi vừa huýt sáo

Này này , ank để tôi 1 mình hủ , chân tôi đang đau làm sao đi đc - nó với theo

Chết rồi , hân quên mất tiêu , hân quay lại chia lưng ra - lEo lên đi ,may là bổn thiếu gia có lòng tốt đấy .

Nó leo lên lưng hân

Sao mà cô nặng thế , cô ăn j' đấy - hân than

Ăn cơm chứ ăn j' , có công nhanh lên không , nó chỉ tay va' lúi húi nhìn vào cái bản đồ

Cô có biết xem bản đồ không đấy , hay lại đi nhầm đường . Hắn giật lấy cái bản đồ . No' k thua kem' liền giật lại . Kết quả là 2 người ngã vào nhau (chưa chạm môi) , no' mặt đỏ như vừa ăn ớt còn hân luống cuống đứng dậy

tôi tôi xl~ - hân xl~ nó

k .. k co' zy' - nó đáp lại

Hắn với nó đi về lều , hân vừa nằm vừa suy nghĩ đến chuyện hôm nay ” sao mình lại rung động trước con nhồ đó nhỉ ”

Hôm nay , ngày bọn nó về trường . Trước khi leo lên xe nó đi mua kem thỳ gặp đồng bọn của con ly

Con nhồ kia , đứng lại - con ly trừng mắt lên

Nó k chạy vì chạy cũng k thoát đc , đồng bọn của ly quá đông

Nó quay mặt lại đi theo con nhồ ly , hân thỳ luống cuống đi tìm nó , k hiểu nó đi đâu đến j' nay chưa về LY SẼ làm j' nó , hân có tìm thấy nó' k . Tình yêu của nó' và hân sẽ ntn ?

bốp'

Cái' tát của nhồ ly giáng vào mặt nó' , đôi mắt nhồ đỏ lừ , trừng trừng nhìn nó . Nhỏ hét lên

Cái tát này là giành cho tội của mày đã láo và coi tao không ra gì'

Bốp- cái tát thứ 2 vang lên

- Cái tát này là do mày cãi và láo với anh Hạo của tao

Bốp- Hỳnh như cái tát thứ 3 đau điếng , nó đau nhưng không khóc , không làm gì , không hét gọi người kiu , chỉ đứng 1 mình chịu trận . Nhỏ ly hét vang , hỳnh như nhỏ uất ức lắm

- Cái tát này là do mày yêu anh Hạo của tao?

Nó chẳng làm j' đc cả , sống mũi nó cay cay , nước mắt từ 2 hàng mi bắt đầu rơi . Nó khóc .

Đúng , nó' khóc , nó ghét hạo , căm thù anh

- Đánh nó cho tao . Tiếng nhỏ ly ra lệnh , cả đám đàn em của nhỏ lao vào đánh nó tới tấp không thương tiếc . Nó' đau , đau lắm chứ nhưng không thể làm gì cả

Dùng.....

Dung'.....

Đoàng

Tiếng sấm sét vang lên . Trời sắp mưa , nhỏ ly và đàn em đã đi hết

tack' , tack' . Từng giọt mưa rơi xuống đất , nước mắt nó hòa quyện với mưa . Đưa tay hứng những giọt mưa , nó cúi xuống ngất lịm

Sau khi không thấy nó đâu , Hạo lo lắng đến hàng kem tỳm

Thưa bác , bác có thấy 1 cô gái cao chừng này - hạo miêu tả cho ông bán kem

Ak' , cô bé mua cách đây lâu rồi - ông bán kem trả lời từ tốn

Hạo ven theo con đường thẳng , có 1 que kem rơi và đang tan , máu , máu . Hạo tròn xoe mắt nhìn nó đang nằm dưới đất' . Anh chạy lại chỗ nó xóc nó lên lưng , chạy nhanh về 1 bệnh viện gần đấy . Nó đc vào phòng cấp cứu , lúc đó Hân và Chí cũng tới kịp

Thanh Thanh làm sao rồi , tại anh , hân đánh vào ngực hạo . Anh lo lắng , k khóc ở ngoài nhưng trái tỳm anh đau , đau điếng

Bác sĩ bước ra , lấp ló sau phòng cấp cứu là xe đẩy của nó . Nó nằm đấy , mắt nhắm nghiền

Ca phẫu thuật thành công nhưng có lẽ để lại biến chứng , mong gia đình đừng quá lo lắng - bác sĩ

Hắn đỡ lo lắng nhưng để lại biến chứng ư , nhờ nó quên hẳn thỳ sao , k , k thể nào thể đc . Chí vỗ vai an ủi thẳng bạn thân

-

Cô ấy không sao đâu , đừng lo

Hắn chạy vào thăm nó' , đã 2 ngày nó chưa tỉnh , hắn vẫn ngồi đấy , không ăn , không nói chuyện với ai cả . Nó tỉnh dậy , hắn hét lên sung sướng

Tỉnh rồi , cuối cùng cũng tỉnh - hắn vui sướng lắm

Anh là ai , nó tròn mắt nhìn hắn

Điều hắn lo sợ cũng đến , hắn k trả lời

HahAhA. bị lừa oài - nó ôm bụng cười

Cười giê , vui lắm hả - hắn cáu khy bị lừa

Tôi đói - nó xoa cái bụng 2 ngày không ăn j'

Ăn j' - hắn đáp

cái anh này , tôi mới khỏi bệnh đã cãi nhau rồi , anh thật là , nhưng tôi vẫn an cháo đấy nhe' - nó cười tươi rói

Hắn đi mua cháo cho nó' , vào thỳ đang thấy nó ngủ

hẮN NHE nhàng đặt cháo xuống cho nó

Hắn đứng ngoài hành lang , 1 mynh' , 1 trái tym , 1 tình yêu luôn hướng tới nó . K biết nó có hiểu không nữa nhưng nó rất xynh (jo' mới nhận ra) . HẮN chạy vào phòng xem nó như thế nào thy' thấy bát cháo đã trống rỗng , hắn kêu :

- Quái lạ , bát cháo vừa nãy o*? đây đâu nhỷ ? hęc hęc . Hắn ngó qua giường nó . lẠ nhỷ , nó cũng biến mất , hay nó lại bị bắt cóc . K thể nào , hắn há hốc mồm ra , lo lắng đy tỳm nó

- Tôi đây , anh mua cháo nữa đy , tôi vẫn thấy đói , huhu , nó trả vờ

- Ăn nhiều để buyển thành heo ak'

- Mua đy , không tôi mách mẹ tôi đấy . Tại anh nên tôi với bự thể này , tôi đói , đy mua đy - nó quay mặt chả vờ giận

- Mua thỳ mua , lảm chuyên - đành đy mua vậy

- Từ jo' nó có người quản nó rồi - mẹ của mình hạo cười hiền

- Cháo đâu , đưa đây - nó chìa tay ra

- Đây , đưa tôi bón cho

Ứ cần , đưa đây , nó giựt cái thìa

K cho , há mồm ra nào

a....nhanh nào

No' đành miễn cưỡng há miệng

E hèm !!! tỳnh cảm gớm - hân cầm túi hoa quả vào thăm nó

K phải đâu - nó chối

5. Chương 5

GiA HÂN , bạn có tin mình đánh bạn không . Đầu cắm vào cổ , mông bỏ làm đôi không ?? - nó dọa Hân

I am sorry - Hân run run

Hắn chép miệng - con gái gi' mà ăn nói thô lỗ , không biết cô có phải con gái không nữa

Tôi là con trai đấy , còn hơn anh , xí , trai chẳng ra trai , gái chẳng ra gái , anh khác tôi quá nhỷ - Nó vênh mặt lên cãi lại

Thôi Thôi , 2 người dừng lên cãi nhau . bạn bè cả mà - Hân can

Bạn bè - đồng thanh tập 1

Cô , anh ta mà là bạn tôi ư , NEVER - Tập 2

Anh , Cô nói theo tôi , bắt chước - Tập 3

NÀY , CÁC CẬU BẮT NẠT VỢ TƯƠNG LAI CỦA TÓ THỂ HẢ - Gia chí từ đâu xen vào

VỢ TƯƠNG LAI - mặt cả 2 bây giờ ngu đy

ừm , tớ và Hân chuẩn bị làm lễ cưới , 2 gia đình đã gặp nhau rồi - chí giải thích

Hả , nhanh vậy - nó hét toáng

Thôi , cậu mệt thỳ ngủ đy , Hân , mỳnh đy thôi - Chí kéo tay hân ra sân , để nó và hắn , người nào người đấy đứng đơ người trong 5 giây

Thôi , ngủ đy , kệ họ - hắn bế nó vào giường , đắp chăn cho nó

NGỦ đỵ nào , ngủ đỵ , tý nữa tôi mua kẹo cho - hấn dỗ nó như 1 đứa trẻ

Anh lên đây nằm đỵ , rộng mà (2 đường kê lại mà , víp thể)

Không , tôi khôg cần ngủ - hấn từ chối

Đỵ mà - nó không nhẽo

Được rồi , hấn leo lên ngủ với nó

Hai đứa nhắm mắt , chợt hấn khẽ ôm nó , nó dụi đầu vào ngực hấn , cảm nhận hơi ấm từ người hấn tỏa ra, hấn khẽ mỉm cười , chắc hấn đang vui và khép mi làm 1 giấc nhẹ

Hôm nay , 1 buổi sáng yên bình , nó nhẹ nhàng rong chơi khi vừa được bác sĩ thông báo ngày hôm nay nó được ra viện , đó chỉ là vui nhì thôi , vui nhất là nó được hấn dẫn đỵ công viên

Nó khẽ nhén chân đỵ thật nhẹ , Đạp vào vai hấn

Minh hạo , hỳ hỳ - nó cười tươi

đỵ thôi , hấn nắm tay nó

Hôm nay trông nó thật xinh , nó mặc 1 bộ váy màu hồng phấn , trông rất đáng yêu

Xuất phát nào , nó chỉ tay và kéo hấn chạy tung tăng . Nó chơi các trò chơi độ cao khủng khiếp . Hấn chóng mặt , hét lên

Tôi sẽ kiện cả công viên này - hấn rút điện thoại ra

Chú Minh a' , cháu muốn kiện công viên , chú chuẩn bị hồ sơ nhe' - hấn nói mà chẳng để ý đến nó

Anh điên à , kiện làm sao được đồ vật - nó ngạc nhiên

được chứ - hấn hếch mặt kéo nó đến quán kem

Cô ăn nhanh lên , tôi muốn dẫn cô đến 1 nơi - hấn vừa nói vừa ăn

Haizzzz..... - nó tò mò nên cũng cố ăn nhanh

==> hấn sẽ dẫn nó đỵ đâu

Xong chưa , hấn cuống lên

xong oài , hấn đứng lên thanh toán rồi cùng nó đỵ ra ngoài cửa

Bây giờ cũng 7h tối nên trời không sáng (kâu này t/g vắng hơi ngu ngu) , hấn dẫn nó đỵ đâu thế này , nơi này cách xa thành phố , nó tối tăm mù mịt , chợt hấn ngồi phịch xuống , dù không nhìn thấy gì nhưng nó cảm nhận được rằng hấn đang nói gì , không ai nói , hấn chỉ lặng lẽ ngồi , nhìn lên trời , sao nó không sợ , dù đây là bãi tham ma , nó không hiểu tại sao mình không sợ khi thấy bên hấn , nó thấy mình được che trở

Chào đỵ - hấn chỉ vào cái mộ phía trước mặt , đặt bó hoa cúc vàng xuống mộ , hấn cúi chào

Con chào mẹ , đây là bạn gái con , cô ấy tên là MAI THANH THANH, mẹ thấy cô ấy có xinh không - hấn nhẹ nhàng hỏi mẹ , dù mẹ hấn đã đỵ xa mãi

Nó cúi chào - cháu vào bác ạ , cháu là bạn của MINH HẠO

Nó kéo hấn ngồi xuống , hấn kể

- Hoa cúc , thứ mà mẹ tôi thích nhất, có 1 hương thơm kì diệu , nhẹ nhàng và là thứ có ý nghĩa tỏ vẻ thiêng liêng , chân thực , trong sáng

Nghe đến đây không hiểu sao nó lại bật khóc . Hấn đứng dậy , nhẹ nhàng bế nó ra xe (nó ngủ oài mà) . Nó dựa vào vai hấn khẽ mỉm cười và chìm dần vào giấc ngủ

Hôm nay , cái sáng mùa đông lạnh lẽo , nó đang nằm , hấn sang gọi nó đỵ học , nó đang ngủ , tay nó cho lên đầu , chân để xuống đất , hấn khẽ chép miệng

- Dậy , dậy mau , có định đi học không hả tiểu thư . Hấn lay lay tay nó

Nó bật dậy như tượng , phun cho hấn 1 câu rất nhẹ nhàng

__ biỂn Thái

Nó và hấn đến trường , gặp gia chí , anh kéo hấn ra sân sau

- Thanh thanh là gì đối với cậu ??

- Cậu hỏi làm gì , cậu ghen à? ??

- không , hân nhờ mình hỏi thôi

- Mỳnh sẽ trả lời sau

- Ukm , nhanh nhé , chí đập vào vai hấn rồi chạy

Thằng này , sắp có vợ rồi mà vẫn cái tính trẻ con

Hôm nay thứ 7 , hấn và nó đã quyết định đi picnic mà không có Hân và chí

Vừa đến nơi , 2 kon yêu quái đã đến , nó thỳ mất hứng , còn Hạo mặt ỉu xiu , cố giấu 2 con quỷ nhưng không được (Chí vz Hân chứ ai)

- A ha , pà đi không rủ tụi này là có í gì ?? - Hân trách yêu nó

- Hỳ hỳ , nó gãi đầu cho qua

2 người rượt nhau trên bãi cỏ

- bắt tớ đi , thack' đó - nó cười và chạy tung tăng

- chờ đấy , hân đuổi theo

2 người con trai thỳ lại đang nói chuyện

Cậu có nhớ tớ đã hỏi cậu không ? lúc này chắc hợp lí để trả lời . Thanh Thanh là gì đối với cậu ?

Hấn mỉm cười

- LÀ TẤT CẢ ĐỐI VỚI TỚ

Hấn chạy đuổi theo nó , hét lên:

Gia Hân , trả bạn gái cho anh

Một buổi sang ấm áp, không khí trong lành, tiếng chim hót líu lo và tiếng người cười nói ồn ào làm nó thức giấc “chết thật, cũng khá muộn rồi, mà sao mọi người chẳng ai gọi mình dậy thế nhỉ?” cái bản mặt của nó sưng lên, ra khỏi trại và đi tìm Hân, thấy con bạn đang đứng cùng Chí và Hạo cười nói vui vẻ, tấy nó đến gần hạo mĩa mai “ con gái con lúta gì mà ngủ trưa trầy trụa trật mới chịu dậy thế?”, cái dáng điệu của hấn đứng tựa vào gốc cây, đút tay túi quần, khuôn mặt héch lên làm nó tức muốn đâm ấy cái cho hả giận, quay vội sang Hân mà không quên liếc cho Hạo một cái “ chấy xém mình mẩy”, “ sao không gọi tớ dậy với, bỏ rơi bạn bè thế đấy” mặt nó cau có, “ hum qua thấy pà mệt thế, nên tôi để bà ngủ cho khỏe mà, có phải làm gì đâu mà lo chứ” Hân cười nhìn sang Trí. Tiếng loa của thầy giám thị vang lên “ tất cả các em học sinh tập trung lại theo lớp của mình để nghe thầy phổ biến chương trình ngoại khóa hôm nay”, nó được thể kéo con bạn đi “ thôi ai về nhà nấy nhá” rồi đi thẳng mà không thèm nhìn lại phía sau có một ánh mắt dõi theo nó mãi

“ nhà trường đã đồng ý kết hợp buổi cắm trại hôm nay thành một buổi ngoại khóa thú vị cho tất cả các lớp vào hôm nay, sẽ có nhiều trò chơi thú vị được tổ chức để các em cùng nhau tìm hiểu và vui chơi thỏa thích” , có những tiếng reo hò vang lên, thầy lại tiếp tục “ chúng ta hoạt động riêng rẽ theo từng khối lớp và chịu sự hướng dẫn của các giám thị đi kèm, các em tập trung ra 3 khu vực để nhận giám thị , khối 11 sẽ do tôi hướng dẫn, các em tập trung ra phía bên trái ở đằng kia nhé” thầy chỉ tay về phía một cái cây to tỏa những tán lá rộng lớn, xanh rì, nó nhanh chân kéo Hân đi theo mấy đứa cùng lớp, và trông thấy trong đám đông, tụi cái Ly đang trông về phía nó, cười rất nham hiểm (nó cảm thấy vậy :d).

“ tiếp thật, cứ tưởng được tự do chứ, ai dè lại hoạt động riêng như vậy, cậu có thấy chán không” Trí quay sang nhìn Hạo, đôi mắt của cậu ta đang nhìn chăm chú về phía khối 11 tìm kiếm, “ hai cô nàng này lượn nhanh thế nhỉ, mới đây mà đâu mất rồi.....haizzzzzzzz” Trí đặt tay lên vai Hạo, “ này giờ kiếm mãi có thấy đâu..... Con nhỏ đó..... Nó có vẻ vui sướng lắm.....” rồi Hạo như chợt nhận ra mình bị hớ, nên im bật chuyển đề tài “ nhanh ra kia tập trung đi kìa..... cười gì mà lắm thế???” rồi kéo thẳng bạn đi nhanh ra chỗ tập trung của khối 12.

Nó có vẻ rất khoái chí vì thoát được “ tên đáng ghét”, mà cũng vì nó thấy hứng thù với buổi cắm trại này, dù gì thì nó cũng cảm thấy thoải mái khi được đến nơi phong cảnh đẹp vậy. tiếng thầy giám thị khối nó vang lên “ bây giờ các em sẽ bắt đầu hoạt động của mình nhé, các em sẽ tham gia một cuộc thin ho nhỏ để thử sức với thử thách thú vị mà nhà trường đã chuẩn bị sẵn cho chúng ta.....” Thầy ngừng một lát rồi nói tiếp “ từng em một sẽ ra chỗ chiếc hộp màu xanh kia..... “ thầy chỉ tay về bên trái “ và sẽ phải tìm được đồ vật được gi trong mảnh giấy các em lấy được từ chiếc hộp ấy, các em sẽ tìm được nó trong 5 ngôi lều nghỉ chân trên đỉnh núi, em nào mang về sớm nhất sẽ có phần thưởng đặc biệt của nhà trường, còn top 40 đi xuống, sẽ chuẩn bị bữa ăn cho các bạn, các em nhớ cố gắng hết mình nhé, nào chúng ta bắt đầu” thầy ra hiệu lệnh và từng bạn một tiến tới chiếc hộp lấy ra những mảnh giấy và bước nhanh trên lối mòn dẫn lên đỉnh núi..... mãi rồi cũng tới nó, cái Hân đã đi trước rồi, chắc cũng khá xa nó “ uhm, thôi thì cũng chả sao , thoải mái một chút cũng hay” nó tự nhủ rồi cất bước đi nhanh.

Đi mãi, càng lên cao càng dốc, càng mệt, nó thấy rất nhiều bạn ngồi nghỉ mệt bên đường “ mình thứ mấy rồi nhỉ?” tự hỏi mình rồi nó cũng có lết bước tiếp tục, sau lưng tụi cái Ly cũng leo theo sau.....11h00 trưa, nhể nhại mồ hôi, nó cũng leo lên tới đỉnh, trên này gió thật mát, co thể trông ra xa, bao quát toàn khu vực này, bát ngát toàn cây cối xanh rì, gió mơn man, bầu trời trong xanh, trên đỉnh này có 5 cái lều nhỏ, có mái che và có ghé ngồi, một chiếc bàn với nhiều đồ vật trong mỗi lều, nó nhanh chóng đi từng cái lều một để tìm thứ nso được giao..... cuối cùng cũng thấy, một chú lậ đặt gỗ xinh xắn màu đỏ tươi, “ được rồi, giờ lại xuống thôi, nhanh không lại phải dọn bữa ọ người là tiêu đời.....haizzzzzzzz” nó rảo bước một mình theo con đường bên phải chiếc lều thứ 4 nơi nó tìm được con lật đặt, bỗng điện thoại rung liên hồi, là ba nó, “ dạ con nghe nè papa...” nó nhỏ nhẹ, đầu dây bên kia van glen giọng nói ảm áp “ 10 ngày nữa ba về, con nhớ về nhà thường xuyên đấy, sắp hết hai tháng rồi, các con học hành tới đâu rồi thế, hôm nào dẫn bạn về nhà chơi nghen con...” ông Mai dặn dò nó, dạ con biết rồi papa, papa đừng quên quà cho con nha..... hihihhi. Thôi con chào papa nha, iu papa nhất nà...” Vừa cúp máy xong, nó bị ai đó đẩy mạnh từ phía sau, nó chơi vơi, mất thăng bằng “ á á á aaaaaaaa” giọng nó thất thanh, chiếc điện thoại bị văng mạnh rơi xuống vỡ làm nhiều mảnh, còn nó thì lăn theo con đường dốc đầy sỏi, đá con con, sau đó rơi vào một chỗ nào đó có vẻ sâu sâu, đầu va vào đá , bất tỉnh

Khi nó đi theo con đường mòn để xuống núi thì LY cũng đi theo nó phía sau mà nó không hay biết, để rồi bị Ly đẩy mạnh từ phía sau, và Ly chạy ra khỏi con đường ấy ngay lập tức, vì sợ ai đó nhìn thấy, để lại nó nằm dưới cái vực trũng các bên trái con đường mòn chừng 5, 6 m, ai đi qua khó lòng nhìn thấy vì đã bị cây cối che mất,nó nằm im lìm, bất động

Mọi người đã tập trung tại khu trại và chuẩn bị ăn trưa, Trí và Hạo tiến lại gần Hân, Hạo hỏi” con nhỏ nhiều chuyện kia đâu rồi.....” vừa nói vừa đưa mắt tìm kiếm, và phát hiện ra Hân đang tỏ vẻ lo lắng, “ sao vậy...???” Hạo quay sang hỏi ngay, “ từ lúc em về đây tới giờ đã hơn hai tiếng, các bạn khác cũng đã về hết mà chưa thấy Thanh Thanh đâu hết, em đang tìm mà mãi chả thấy đâu, không biết cậu ấy đâu nữa..... “ nước mắt Hân chợt trào ra, “ đã báo với thầy giám thị chưa...???” Hạo Hoảng hốt

6. Chương 6 The End

Sau một hồi lượn lờ hết tất cả các khóm trại của trường, cũng như những chỗ có thể tìm được, cả lũ 3 người, Hạo, Trí,và Hân đành bất lực, đang đứng ở một gốc cây chờ Hân và Trí từ đằng xa tiến lại Hạo vô tình nghe được đoạn đối thoại của một nhóm nữ sinh

“ liệu có sao không nhỉ, tất cả về hết rồi mà chưa thấy nó đâu cả “ giọng một ai đó cất lên

“ chả sao đâu, tao đẩy nhẹ nó chứ mấy, chắc đang xuống đây “ giọng thứ hai vang lên, nghe có vẻ quen quen, Hạo tò mò theo dõi cuộc hội thoại và nhận ra đây là nhóm cái Ly, linh tính mách bảo cho cậu họ đang

nói về Thanh Thanh

“cậu đẩy cái Thanh Thanh xuống đâu thế, tớ sợ có gì đó xảy ra với nó” một giọng lo lắng vang lên

“chả sao đâu, thế nào mà chả thấy nó chứ, tao đã cảnh cáo rồi, ai bảo nó không nghe, để xem lần này nó có giám lý nữa không nhá” Ly gắt lên, nhưng ngay lập tức im bặt, và tái mặt đi, Hạo đứng đó, đôi mắt cậu long lên nhưng ánh nhìn căm giận, như chỉ chực cần xé Ly ra làm trăm mảnh cho hả giận “cô đã đẩy cô ấy ở đoạn nào” Hạo hét lên làm lũ con gái đang đứng đó xanh hết cả mặt, “ở...ở...ở ngã rẽ đi xuống bên cạnh căn lều thứ....4.....” Ly nói giọng ấp úng, run sợ

Hạo lao nhanh trên con đường dẫn lên đỉnh núi, cậu chỉ muốn tới ngay chỗ ấy để tìm Thanh Thanh, theo sau khá xa là Trí và Hân. Mất gần 1 tiếng để lên tới căn lều số 4 và ngay lập tức hạo lung sục xung quanh, không ngớt gọi “Thanh Thanh, Thanh Thanh”,

“ở đây, ở đây này..... ai đó giúp tôi với.....” một giọng nói yếu ớt vang lên, là Thanh Thanh,

cô đã tỉnh lại sau khi bị ngất đi khá lâu, đầu cô đau nhức, choáng váng, định đứng giậy men theo con đường đi xuống nhưng chân đã bị trặc, xước nhiều chỗ, đau quá không đi được. hạo chạy tới bế cô lên

“cô thấy thế nào?...để tôi đưa cô xuống, nhanh chóng đi bệnh viện.....” Hạo thở hổn hển vì chạy gấp, “không sao mà, tôi ổn cả đây thôi.....” thanh nở một nụ cười khả ái, tuy trông cô thương tích khắp người nhưng vẫn mang một vẻ đẹp thiên thần, đôi mắt cô dần dần sụp xuống, cô không còn thấy sợ nữa, mất máu ở đầu khiến cô choáng váng, lại ngất đi. Hạo cứ vừa lay, vừa gọi “tỉnh lại đi con nhỏ oin này, đừng có ngủ, tỉnh lại đi nhanh lên.....” Tội ra lệnh cho cô đẩy” nhưng bất lực cậu cố gắng bước nhanh hơn, phía xa Trí và Hân cũng đã tới, “Thanh Thanh.....” giọng Hân lạc hẳn đi, rồi nghẹn lại “cậu ấy..... làm sao thế này?” nước mắt lăn dài trên má Hân. “phải nhanh chóng đưa cô ấy đi bệnh viện, nếu không.....” Hạo bỏ dở câu nói, càng bước nhanh hơn, trí và Hân chạy theo sau.

Đôi mắt Thanh khẽ hấp háy rồi dần mở ra “ủa, mình sao lại ở phòng rồi (căn phòng osin của nó ở nhà Hạo), rồi nhìn sang bên cạnh, chợt thấy Hạo đang gục bên thành giường, tay còn nắm tay nó. Nó bật ngồi dậy ngay, và hét lên “á.....aaaaa” làm cho hạo thức giấc, “ủa cô tỉnh rồi hả, tưởng còn ngủ nữa, con gái gì mà lì.....” Hạo nhạo báng nó, nhưng thật ra trong lòng cậu đang vui mừng không thể tả được, sau gần 5 ngày mê man, nó cũng đã tỉnh, thực sự Hạo đã rất lo cho nó “cô có đói không? Tôi làm chút gì cho cô ăn nhé” nó rồi cậu đi ra khỏi phòng, để cô một mình với dấu chấm hỏi to đùng trong đầu “ổng bị đập rồi hay sao á, tự nhiên hôm nay hiền thấy sợ” nhưng nó cũng cảm thấy vui vui trong lòng, nó cũng chẳng hiểu gì nó nữa, đầu nó còn đau, và gây choáng, nó nằm xuống, nhắm mắt đi tí xíu

Xoảng..... một âm thanh chói tai vang lên, cùng một giọng gắt gỏng, nghe quen quen “ông đến đây làm gì, ông về ngay đi.....”, nó chẳng hiểu gì cả, nhưng linh tính mách bảo nó có gì đó không hay đang xảy ra. Lê mình ra cầu thang nó nhìn vọng xuống, một người đàn ông chừng 50 tuổi đang đứng đó, và Hạo, hẳn đang chỉ thẳng ra cửa, đôi quắc lên, nó thấy sợ.

“tôi đã nói rồi, tôi không còn là con ông, tôi không về căn nhà ấy nữa, và ông, xin đi ngay cho tôi” hạo gầm lên. “hạo, ba xin con, tất cả lỗi lầm của ba, đứng

thật là rất sai lầm, ba cũng đã hối hận không biết boia nhiều mà kể, nhưng giờ
ba chỉ có mình con, con hãy tha thứ cho ba, ba xin con đấy.....” người đàn
ông lớn tuổi cất giọng nói yếu ớt, và nài nỉ hần, nhưng dường như không thể

lay chuyển được hần chút nào cả, “tôi sẽ không tha thứ cho ông, nếu muốn tôi tha thứ, hãy mang em gái
tôi trở lại, nếu làm được điều đó, ông hãy quay lại, còn không, thì đừng nhìn mặt tôi nữa” nói rồi hần đi
thẳng lên cầu thang, và bất chợt khựng lại, là nó, đang đứng đó, nhưng cũng nhanh chóng, hần vẫn giữ bộ
mặt lạnh lùng, bước thẳng lên phòng, đóng rầm cánh cửa, để lại sau lưng bóng một người đang từ từ đổ
xuống, và một con bé đang lao nhanh xuống cầu thang “Bácccccc.....” Thanh Thanh gào lên.

người đàn ông ấy, trông thật tuyệt vọng và buồn bã, có lẽ chuyện xảy ra với con của ông đã làm ông không
thể quên đi nỗi ám ảnh, giống như nó vậy, “lấy cho tôi lọ thuốc trong túi.....” tiếng thì thầm khó khăn
của ông làm cho nó giật mình, nó vội lục tìm trong túi lấy ra lọ thuốc nhỏ, và nhanh chóng lấy cho ông 3
viên. một lúc sau, khi đã bình tĩnh lại, ông mới để ý đến nó, “cháu.....là ai vậy?” ông cầm lấy tay nó, “
cháu.....cháu..... cháu là ô..... ôsin của Hạo.....” nó ngập ngừng vừa lo, vừa sợ, “ô sin?” ông thốt lên
ngạc nhiên và nhìn nó chằm chằm “nó đánh cháu ra nông nỗi này sao?” ông hoảng hốt nhìn nó,
toàn thân đều có vết tím bầm, đầu băng băng trắng, trông rất là giống “bị hành hung” (), nó lắc đầu lia lịa
” dạ không phải đâu ạ, chuyện này không phải là do Hạo, cậu ấy còn là người cứu cháu nữa cơ ạ” nó mỉm
cười đỡ ông ngồi lên ghế, lấy cho ông cốc nước, và khuyên ông hãy về đi, nó sẽ lựa lời nói với Hạo sau, khi
nào cậu ấy hết giận, nó cũng lo cho sức khỏe của ông nữa. nhìn bóng dáng ông lầm lũi đi về mà lòng nó đau
thắt, “cậu ấy cũng mong muốn được về sống với ba, nhưng tại sao cứ phải thể hiện như thế cơ chứ?” nói
rồi nó bước chân lên phòng, dừng lại, đắn đo hồi lâu, nó quyết định gõ cửa, bước vào. Hạo đứng đó, đôi
mắt nhìn ra xa xăm, nó biết cậu ấy đứng đấy, nhìn xuống nhà và biết ba mình đã về rồi, (vì ban công phòng
này nhìn thẳng ra cổng của ngôi biệt thự). “sao cậu phải làm thế với ông ấy.....” ngập ngừng một
lát nó nói tiếp “cậu cũng đâu mong muốn ba mình phải sống khổ sở và dằn vặt vì cái chết của em gái.....”
chưa nói hết câu nó bất gặp ánh mắt của Hạo, ánh mắt giá lạnh như ngày đầu nó gặp cậu ấy “cô thì biết
gì..... cô thì biết gì về cảm giác của tôi mà nói....” Hạo gắt lên, làm cho nó sững sờ một lúc, nó tức giận
“anh cứ ở đó mà uất hận người khác đi, anh cứ ở đó mà ôm lấy nỗi đau của mình đi, anh tưởng chỉ có mình
anh là đau xót vì cái chết của người thân sao?” nó tức giận, đôi mắt nó long lên, ngân ngấn nước “anh bảo
tôi không biết gì ư? ừ đúng! tôi không biết cảm giác của anh, nhưngnhưng tôi biết cảm giác của ba
anh..... tôi tôi biết cảm giác đau đớn của việc mất đi người mà mình yêu thương.....” nó gào
lên, như tát vào mặt cậu Hạo, và nó bỏ về phòng, đóng cửa đánh “rầm” một cái rõ mạnh. Hạo bàng hoàng,
cậu biết đã làm nó tổn thương, đã làm nó khơi dậy nỗi đau về việc mất mẹ, về cái mà nó luôn gặp trong
mơ, về cái mà luôn làm nó phải khóc trong đêm, Hạo cảm thấy ân hận

người đàn ông ấy, trông thật tuyệt vọng và buồn bã, có lẽ chuyện xảy ra với con của ông đã làm ông không
thể quên đi nỗi ám ảnh, giống như nó vậy, “lấy cho tôi lọ thuốc trong túi.....” tiếng thì thầm khó khăn
của ông làm cho nó giật mình, nó vội lục tìm trong túi lấy ra lọ thuốc nhỏ, và nhanh chóng lấy cho ông 3
viên. một lúc sau, khi đã bình tĩnh lại, ông mới để ý đến nó, “cháu.....là ai vậy?” ông cầm lấy tay nó, “
cháu.....cháu..... cháu là ô..... ôsin của Hạo.....” nó ngập ngừng vừa lo, vừa sợ, “ô sin?” ông thốt lên
ngạc nhiên và nhìn nó chằm chằm “nó đánh cháu ra nông nỗi này sao?” ông hoảng hốt nhìn nó,
toàn thân đều có vết tím bầm, đầu băng băng trắng, trông rất là giống “bị hành hung” (), nó lắc đầu lia lịa
” dạ không phải đâu ạ, chuyện này không phải là do Hạo, cậu ấy còn là người cứu cháu nữa cơ ạ” nó mỉm
cười đỡ ông ngồi lên ghế, lấy cho ông cốc nước, và khuyên ông hãy về đi, nó sẽ lựa lời nói với Hạo sau, khi
nào cậu ấy hết giận, nó cũng lo cho sức khỏe của ông nữa. nhìn bóng dáng ông lầm lũi đi về mà lòng nó đau
thắt, “cậu ấy cũng mong muốn được về sống với ba, nhưng tại sao cứ phải thể hiện như thế cơ chứ?” nói
rồi nó bước chân lên phòng, dừng lại, đắn đo hồi lâu, nó quyết định gõ cửa, bước vào. Hạo đứng đó, đôi
mắt nhìn ra xa xăm, nó biết cậu ấy đứng đấy, nhìn xuống nhà và biết ba mình đã về rồi, (vì ban công phòng
này nhìn thẳng ra cổng của ngôi biệt thự). “sao cậu phải làm thế với ông ấy.....” ngập ngừng một
lát nó nói tiếp “cậu cũng đâu mong muốn ba mình phải sống khổ sở và dằn vặt vì cái chết của em gái.....”
chưa nói hết câu nó bất gặp ánh mắt của Hạo, ánh mắt giá lạnh như ngày đầu nó gặp cậu ấy “cô thì biết
gì..... cô thì biết gì về cảm giác của tôi mà nói....” Hạo gắt lên, làm cho nó sững sờ một lúc, nó tức giận
“anh cứ ở đó mà uất hận người khác đi, anh cứ ở đó mà ôm lấy nỗi đau của mình đi, anh tưởng chỉ có mình
anh là đau xót vì cái chết của người thân sao?” nó tức giận, đôi mắt nó long lên, ngân ngấn nước “anh bảo

tôi không biết gì ư? ừ đúng! tôi không biết cảm giác của anh, nhưngnhưng tôi biết cảm giác của ba anh..... tôi tôi biết cảm giác đau đớn của việc mất đi người mà mình yêu thương.....” nó gào lên, như tát vào mặt cậu Hạo, và nó bỏ về phòng, đóng cửa đánh “rầm” một cái rõ mạnh. Hạo bàng hoàng, cậu biết đã làm nó tổn thương, đã làm nó khơi dậy nỗi đau về việc mất mẹ, về cái mà nó luôn gặp trong mơ, về cái mà luôn làm nó phải khóc trong đêm, Hạo cảm thấy ân hận

thế là cũng đã trải qua một tuần từ hồi nó giận Hạo tới giờ, jù anh chàng có xin lỗi nó thế nào cũng không được, nên đành ngồi chờ nó nguôi giận, mà không hiểu sao dạo này nhỏ chăm chỉ hẳn ra nhá, tuy về các việc nấu ăn thì không có tiến triển gì nhưng về việc dọn dẹp thì khỏi chê, mọi thứ đều bóng loáng đến chói hết cả mắt, làm Hạo cũng thấy giật mình. Từ hồi xảy ra chuyện với nó cũng không thấy bộ cái Ly gây sự nữa nên Hạo cũng an tâm, nhưng mỗi đêm khi mở cửa phòng của nó, ngồi nhìn nó ngủ khi sau khi làm việc mệt nhoài thì tự nhiên thấy thương nhỏ vô hạn, bàn tay đẹp đẽ ngày nào giờ hẳn lên những vết chai sần, Hạo ân hận lắm. Tại giận nhau, nên chả nói chuyện gì, khiến Hạo cảm thấy trống trải, mỗi lúc như thế cậu lại trầm ngâm ngồi nghĩ lại chuyện xưa. Có lẽ cậu đã quá đau buồn vì việc mất em gái mà đổ hết lên đầu bố mình nỗi oán thương cho em, nhưng cậu đã không để ý đến bố càng ngày càng mệt mỏi, càng gầy đi, ngày còn ở trong ngôi nhà ấy cậu không biết đôi mắt bố đổ hoe vào mỗi buổi sáng, vì chưa một lần cậu quan tâm tới bố, và ngôi nhà ngày nào còn tiếng cười vang vọng nay chỉ có bóng bố lẻ loi đi về, nghĩ lại thấy thương bố vô cùng, cậu thật sự đã ân hận..Lũt thủ về phòng, cậu tự nhủ ” mai sẽ làm lành với nhỏ, sẽ đưa nhỏ về nhà chơi, mà mình cũng về với bố..... ở một mình, mình cũng thấy lạnh lẽo quá.....” tiếng thở dài phát ra nghe thật náo nức ” ngủ ngon nhé nhỏ ô sin..... và tha lỗi cho tui nha” cậu quay lại nó với nó rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng. Nó trở mình, nó đâu có ngủ, nó biết hết những gì vừa xảy ra, nhưng nó không giám mở mắt, nó sợ..... rồi nó lại nằm đó, gắc tay lên trán và suy nghĩ, hai dòng nước mắt cứ thế tuôn trào thấm vào gối ” mẹ ơi.....con xin lỗi” nó lẩm bẩm, rồi chìm vào giấc ngủ, màn đêm đang dần qua.....

sáng..... một mùi thơm ngào ngạt len lỏi khắp mọi ngõ ngách của căn nhà, nó bừng tỉnh giấc, 9h00 thôi chết, trễ học rồi.....luống cuống chạy vô nhà vệ sinh thay đồ rồi phi thẳng xuống nhà, thấy Hạo từ nhà bếp đi ra ” dậy muộn nhỉ..... mà cô ăn mặc cái kiểu gì thế kia” nói rồi chỉ vào nó, ” đi học thôi, muộn mất rồi kìa.....” nó vừa thở vừa ngạc nhiên, ” khùng.... hôm nay chủ nhật mà, học hành gì..... mau lại ăn sáng rồi đi với tôi ra đây có chút việc ” rồi kéo ghế ngồi vào bàn ăn. Nhanh chóng thay đồ rồi chạy xuống ăn sáng ” hôm nay anh nấu nhiều món thế, nhân dịp gì đây.....” nó cười, ” tôi chỉ muốn..... làm lành với cô thôi.....với lại..... với lại.....” Hạo nhấp ngừng ” hôm nay là..... sinh nhật cô mà, cô không nhớ sao?” nói xong thì cầm cái ăn, vì không muốn nhỏ nhìn thấy cậu đang..... đỏ mặt. Sau một hồi biểu cảm ngộ nghĩnh trên khuôn mặt, nó dừng lại ở bộ mặt ngạc nhiên ” sao anh biết???” rồi tiếp tục ” tôi cũng quên mất.....” nói xong cười một cách ngây ngô. hạo buông đĩa ” rồi , ăn nhanh lên rồi đi, không lại trễ mất bây giờ.....” nói xong đứng dậy , ra khỏi bàn, nó cũng buông đã theo, dọn ngay bàn ăn, rửa nhanh chóng, ra khỏi nhà bếp thấy Hạo đang trên lầu đi xuống “không nhanh lên nữa, lè mè quá..... nhanh lên coi ” tiếng Hạo đuổi theo nó chạy lên lầu.

Dừng xe trước bãi đỗ xe của công viên, nó giật mình thoáng chút hoảng hốt, nhưng hạo đã nắm tay nó kéo đi, nhà hàng nhỏ nằm trong khu công viên này là nhà hàng được mệnh danh “thiên nhiên” nhất thành phố, khung cảnh xung quanh đẹp vì hài hòa giữa cây cối và bầu trời, thiên nhiên ở đây trong lành và đẹp, gây cho người đến cảm giác thoải mái. Vừa bước chân vào cửa thì “bốp, bốp, bốp” ở đâu đó những cánh giấy đủ màu cùng với những cánh hoa bay lả tả quanh nó, chưa hết ngạc nhiên, nhưng nó định thần lại rất nhanh, và hiểu ra chuyện gì đang diễn ra, ” happy birthday to Thanh Thanh....mừng ngày đó Thanh Thanh sinh ra đời, happy birthday to you.....” những giọng hát nổi lên, những tràng pháo tay vang dội, nó nhìn các bạn rồi nhìn sang Hạo, từ nhỏ tới giờ chưa lần nào nó được nhiều người chúc mừng và bất ngờ như vậy, những giọt nước mắt trào ra, nó ôm lấy Hân, con bạn đang ra sức dỗ nó, mọi người cười đùa vui vẻ, Riêng Hạo, có vẻ cậu đang rất vui mừng, vì nhóc có vẻ rất cảm động và bất ngờ, ” bố công mình lên kế hoạch chuẩn bị ” Hạo cười thầm.

mọi người ăn xong và bắt đầu đi chơi trong công viên, nhưng nó luôn dè chừng và có vẻ lo lắng, Hạo hỏi cũng không nó, làm sao mà có thể nói ” đây là công viên của nhà tôi, ba tôi xây dựng nên công viên này” mặt của nó chợt méo đi, đi lẩn vào đám đông, người quản lý đang đi lại hướng nó ” chết tiêu, ông ấy nhận ra mình là tiêu.....” lòng nó hồi hộp , lo lắng, nhưng không..... ông lướt qua nó, làm nó thấy nhẹ nhõm, ” cầu trời cho đừng ai nhận ra mình ” nó không khỏi thầm thì cầu khẩn

buổi đi chơi của cả nhóm diễn ra vui vẻ và suôn sẻ, may cho nó là không lần nào nó bị nhận ra, hay bị ông quản lý khu vui chơi bắt gặp, nhưng hẳn tụi đi cùng sẽ rất lấy làm lạ khi nó giật cái mũ của thằng Duy cùng lớp và vén mái óc của nó lên cho vào trong mũ, thì..... làm thế sẽ dễ bị nhận ra mà

lê cái thân mệt mỏi và uể oải, giống như chị cần cho nó một điểm tựa là nó có thể lăn ra mà..... ngủ, mấy cái trò tốc độ làm nó xanh hết cả mặt, Hạo buồn cười lắm, nhưng không dám cười vì sợ nó cáu. tham gia hết trò này tới trò khác, khiến nó cũng cảm thấy sợ bản thân, nhưng tất cả cuối cùng kết thúc vui vẻ cả, ai về nhà nấy, và tất nhiên nó về cùng Hạo, hai đứa cùng nhà mà

đặt mình xuống chiếc giường, nó chỉ chực thiếp đi

” hôm nay mình không tắm thì liệu có thành con heo không ta?” nó tự nhủ thầm rồi tắc lưỡi, ” kẹ ”, chắc vậy rồi, không kẹ sao được, có muốn cũng chẳng còn sức nữa. đang nằm mơ màng thì điện thoại kêu ầm ầm lên, nó bực mình lấy chân khều chiếc điện thoại dưới chân lên, gắt vào máy

” giờ mệt lắm, có gì mai nói đi” nó nói dỏng uể oải

” sao vậy con?” một giọng nói trầm trầm vang lên

” con làm gì mà có vẻ mệt dữ vậy, có gì không ổn ở bên ấy hả? ” tiếng papa nó vang lên trong ống nghe, nó giật mình ngồi hẳn dậy

” ba, ba.....” nó gọi thất thanh ” sao ba gọi cho con vào giờ này? ba về nhà rồi hả ba?” nó hỏi tới tấp, mà không chờ cho người nghe định thần lại câu hỏi của nó

” ba chưa về đâu, khoảng ngày kia ba mới về, con ở đó vẫn ổn chứ? hai đứa có học hành đang hoàng không đó, sao nghe giọng con có vẻ mệt mỏi vậy, nếu mệt..... con hãy về nhà đi, phải giữ sức khỏe chứ con?” giọng ông Mai lại trầm xuống, khiến nó nghe mà như muốn bật khóc

” con không sao đâu ba” nó nói mà như thấy nghẹn ở cổ

” cũng được hai tháng rồi đấy, con làm mà về nhà đi, ba đi xa không ai chăm con ba không yên tâm, ba đợt này sẽ ở nhà dài ngày, hai ba con mình sẽ đi chơi nhiều nha con, mà ba cũng có chuyện muốn nói với con..... ” giọng ông chợt ngừng lại, có vẻ ông không muốn nói chuyện này qua điện thoại, hay ông chưa muốn nói cho con nghe?

” vâng ! ba, con sẽ về vào ngày ba về, con sẽ nấu mấy món ba thích?” nó nói xong rồi chợt im bặt, nó đâu có biết nấu ăn, với ba thì ba biết nó từ nhỏ giờ chưa hề chạm tay vô bếp mà

” con..... con nấu cho ba ăn sao?” ông cười lớn ” ba mong là vậy, ba sẽ mau về, thôi..... con ngủ đi, coi chừng mệt nha con ” tiếng tut..tut.....tut dài ở đầu dây bên kia, nó gác máy và kéo con gấu bông qua

” sắp về nhà rồi, biết nói sao đây.....” nó suy nghĩ ghê lắm, ” thôi kẹ..... có gì mà phải thấy khó nghĩ, cứ nói những gì mình muốn nói thôi ” nói rồi nó chìm vào giấc ngủ

” không biết con bé có chịu không? mình cũng thấy thương con lắm ”, ở đầu đó trên một đất nước xa xôi, có một người đàn ông đang chống tay vào cằm, nhìn ra khoảng không của căn phòng trên tầng 13 của cái khách sạn 4 sao, suy nghĩ miên man

cánh cửa phòng nó cũng bật mở, sau một hồi gõ cửa không thấy nó trả lời, chắc mắt nó đã ngủ, Hạo mở cửa bước vào, đứng bên giường nó

” tôi dự định xin lỗi cô chuyện hôm nọ” hẳn thở dài, rồi đưa chân quay đi, nhưng lại khựng lại, quay lại phía nó

” tôi định kể cho cô nghe, tôi sẽ về xin lỗi ba, tôi cũng muốn tha thứ cho ông, cho tôi cũng nhẹ bớt lòng, và cũng muốn về ở với ông cho đỡ cô đơn, ông ấy cũng già rồi..... lại chẳng còn khỏe lắm, nên tôi.....” hẳn cũng dừng lại, chẳng nói hết được lời hẳn muốn nói, mà có nói nó cũng có nghe đâu, quay bước ra cửa

” ngủ ngon nha” hẳn nhìn nó lần nữa rồi đóng cửa, chẳng biết nó có thức hay không, có nghe hẳn nói hay không nhưng môi nó đang nở nụ cười.

sáng hôm sau, khi nó bừng tỉnh cũng là 8h30, nó hỏa tốc chạy vội xuống nhà,

“sao hôm nay im ắng thế nhỉ ?” nó thắc mắc, thường thì nó sẽ bị dựng dậy bởi tiếng hét chói tai của hân, nhưng sao hôm nay chẳng thấy đâu, nó mở cả cửa phòng hân mà cũng chẳng thấy hân đâu, lạ

mãi tới gần tối mới thấy hân đi đâu đó về, nó ở nhà chẳng có gì làm, chẳng ai nói chuyện, chẳng có chỗ chơi, buồn quá nên lôi việc lau dọn ra làm thú vui, nhà của cứ phải nói là chói lóa, nhưng mãi cũng chẳng thấy hân về, nên nó lang thang ra vườn hồng ở sau nhà, ở đây hoa đẹp tuyệt, chiều xuống, hoàng hôn càng làm cho những đóa hoa thêm đẹp. đang tha thẩn nên không biết hân đứng đằng sau từ lúc nào, khiến nó giật mình hét lên khi quay lại thấy hân mà cứ tưởng..... bóng ma

” cô làm thế có thấy qua đáng không?” Hạo nói vẻ hơi giận

” ai biểu anh tự nhiên đứng lù lù đó chi” nó đáp lại

” cô.....” hạo không nói được nữa, bỗng nhớ lại lần đầu hai đứa gặp nhau, cũng đốp chất nhau như vậy

” anh đi đâu mà giờ mới thấy mặt” nó tay cầm bông hoa ngoe nguẩy, hỏi

” tôi đi công chuyện của tôi..... mà cô..... phá hoa của tui vậy hả ” hân nói, tay chỉ vào bông hoa

” ghé nha..... đi công chuyện cơ hả, bí mật dữ, mà không nói thì thôi.....” nó kéo dài giọng rồi bước đi, dường như quên luôn câu hỏi thứ hai của Hạo

” tôi định tìm anh nói chuyện này.....” nó đang đi chợt quay lại, nói ngập ngừng

” hai tháng, vậy là cũng hết hai tháng rồi á, tôi định mai sẽ về nhà..... anh thấy sao?” nó nói như dò hỏi

” thì cô cứ về đi” hân nói không cần do dự , ” không phải cô muốn về lắm sao, nhớ ngày nào còn la inh ỏi đòi về mà ” Hạo mỉm cười

” thì..... ” nó chợt như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, ” tôi mai bắt tắc xi về, cảm ơn anh về những ngày tháng qua, thôi, vô ăn cơm đi, tôi làm cơm bữa cuối á” nó ngúng nguẩy đi trước

nhìn dáng nó đi, cái đuôi tóc lắc la lắc lư, Hạo bỗng cảm thấy buồn, và những điều định nói với nó như chôn trong cổ họng, thôi, thế cũng được , Hạo đỡ phải nói lời chia tay

chiếc tắc xi lặng lẽ rời căn nhà hai tầng có vòm hoa thiên lý ở cổng, khuất sau ngã tư gần đó, nó cố ngoái lại nhìn những hình ảnh đang dần lùi xa, nơi nó gắn bó hai tháng qua, buồn ghê gớm

buổi sáng đầu tuần mới, nó đang trên đường bước vào lớp thì thấy cái Ly đứng chặn ở cửa

” mày biết tin gì chưa? ” nó hất mặt

” tin gì?” nó ngược mắt nhìn

” Hạo _ sắp _ đính _ hôn” Ly nhìn nó cười mỉm

” với một con bé không _ phải _ là _ mày” giọng Ly đặc í

” kệ chứ, liên quan gì tao” nó thản nhiên bước qua mặt Ly

” ấy là tao lo ày, giờ mày biết thân phận nhé, nghe đâu cô nàng í là con nhà danh giá, gia đình giàu nhất nước ta đấy ” nói xong Ly cười bỏ đi

Thanh Thanh bỏ cặp lên bàn, đúng lúc cái Hân cũng vừa ngồi xuống bên cạnh

” cậu có thấy buồn không, tớ nghĩ là không có chuyện đó đâu?” Hân như an ủi nó

” tin đó là đúng đấy, tớ cũng nghe rồi?” nó gật đầu, vẻ mặt thản nhiên, lôi trong cặp ra hai cái bánh mì

” cậu..... không lo lắng gì sao? sao có thể nói nhẹ nhàng vậy? cậu thích Hạo mà?” Hân nói , như là nó không tin vào mắt mình

” cái đó tùy vào Hạo thôi, tớ phải làm gì đây chứ? chẳng làm gì cả, vì việc của tớ là..... đợi” nó gặm một miếng bánh mì, liếc cái còn lại sang cho Hân, con bạn chẳng buồn ăn, nhưng mà nhìn nó thì không..... nhin được

Hạo biến mất cả tuần sau cái tin đồn ” sắp đính hôn lan khắp trường, để nó với những cái nhìn soi mói và chỉ trích, thì thầm sau lưng , nhưng nó chẳng quan tâm, Hân cũng lấy làm lạ vậy ỉ nó thực sự không thích HẠO một chút nào sao? mà tại sao Hạo cũng biến mất, hỏi Trí thì cậu cũng không biết, thật hết cách

” tôi sẽ không chấp nhận cuộc đính hôn này” Hạo quả quyết, cuối cùng cậu cũng xuất hiện, và quả quyết trước mặt nó cùng với mọi người trong canteen.

” kệ anh chứ, sao ngồi đây nói làm chi, không ăn thì đứng dậy” nó vẫn thản nhiên

” cô không lo sao?” đến lúc này Hạo không còn bình tĩnh

” việc gì phải lo, chuyện của anh cơ mà, đâu phải của tôi, anh muốn gì thì đi tìm cơ ấy mà nói ” nó vẫn ăn, bao nhiêu ánh mắt nhìn nó mà nó vẫn ăn ngon lành

” cô..... ” Hạo thở dài, nói không thành lời

” hôm đây anh sẽ đến phải không , đến buổi lễ đính hôn ấy?” nó hỏi

” diên à, tôi đâu có diên?” Hạo bực dọc đáp

” tùy anh thôi, sao cũng được, nhưng mà thấy tội cô ấy quá, anh không thèm nhìn mặt cô ta, lỡ anh bỏ lỡ đi một điều quan trọng, ông sẽ không hối tiếc chứ?” cô hỏi lại

” tôi hối tiếc? cô khủng hã, tôi phải hối hận sao, vì sao chứ, cô cứ yên tâm , không phải lo gì cả” Hạo cầm tay nó, nó nhanh chóng rút tay lại, bẻ khay đồ ăn

” tùy anh, nhưng anh hãy cố mà đến buổi lễ mà nhìn mặt vợ sắp cưới nhá, không là đừng trách tôi không nói, anh mà hối hận là không quay lại được đâu” câu nói khó hiểu của nó làm ọi người càng thắc mắc, nhưng Hạo đã đá ghế cái ” rầm” làm họ giật mình quên mất

” tôi nhất định sẽ hủy hôn” Hạo nói với theo nó

” sao rồi?” tiếng ông Mai lo lắng, giờ này mà chưa thấy chú rể tới là sao? ông đã cho người đi tìm, và cũng đã cùng ông thông gia và mọi người chờ đợi 2 tiếng đồng hồ, vậy mà giờ này còn chưa thấy chú rể đâu, nhân vật chính thứ hai thì đang ngồi trong phòng chờ đợi. ông Mai cũng cảm thấy khó hiểu, thực sự ông không tin rằng con ông — Thanh Thanh lại đồng ý khi ông nói sẽ làm lễ đính hôn cho cô với Dương MINH Hạo, ông cứ tưởng sẽ phải nghe những lời trách móc, giận dỗi, ông đã chuẩn bị tâm lí, nhưng không ngờ con gái ông lại đồng ý cái rụp, nhanh và không thắc mắc hỏi han gì, khiến ông không biết bao nhiêu lần nhắc đi nhắc lại ” con chắc chứ?”

cánh cửa phòng hội trường mở ra, một người con trai đẹp đẽ trong bộ lễ phục xuất hiện, mọi ánh mắt đổ dồn vào cậu ta — Hạo cuối cùng cũng đến, cậu bước phăm phăm lên bục. những tiếng thì thầm to nhỏ sau lưng, mọi người chờ cậu hai tiếng qua, với bao nhiêu ý kiến, giờ càng được nước nói xấu

” tôi muốn nói rằng , cuộc đính ước này không..... ” cậu lên tiếng, nhưng chưa nói hết câu thì bố cậu lấy mất micro

” chúng ta chào đón nữ nhân vật chính của buổi tiệc này nào” ông chỉ tay về cuối phòng. Thanh Thanh đang tay trong tay với bố bước đến gần, bộ váy nhẹ nhàng màu hồng phấn với chiếc áo mỏng màu trắng khoác ngoài, tôn thêm vẻ tiểu thư nữ tính và vo cùng duyên dáng ,xinh đẹp.

” bác có thể đưa micro cho anh ấy được không ạ” Thanh Thanh mỉm cười với mọi người và quay sang người con trai — kẻ đang hết — sức — ngạc — nhiên, bằng chứng là đôi mắt mở to, không thể to hơn, miệng há hốc, sững sờ, lắp bắp mãi không thành tiếng

” cô..... cô..... cô..... sao lại..... sao cô..... ” từng tiếng khó khăn được thốt ra, mọi người cũng ngạc nhiên vô cùng

” kìa 1 anh nói nốt những điều muốn nói đi ” cô cầm micro đưa cho HẠO

” hay tôi nói dùm anh nhé” Thanh Thanh mỉm cười

” chúng tôi thực sự rất tiếc phải nói với quý vị rằng..... ” nói chưa hết câu thì bị giật lấy micro, không ai khác , đó là Hạo

” không” cậu hét lên, ” không có chuyện đó, chúng tôi..... ” cậu ngập ngừng, ” chúng tôi rất cảm ơn quý vị đã đến dự buổi lễ đính hôn giữa hai gia đình, cảm ơn quý vị đã chờ đợi, và rất mong quý vị lượng thứ, xin mời mọi người cùng vui vẻ đi ạ” Hạo dứt lời

” anh điên à, tôi đang giúp anh thực hiện cái điều anh bảo với tôi hôm ở canteen mà” nó chêm thêm vào, giọng mỉa mai

” cô..... cô biết, người sẽ đính hôn với tôi là cô, nhưng sao..... nhưng sao..... cô không nói?”Hạo nói vẻ giận

” tại anh, ai biểu cứ một mực không muốn xem hình ” con nhỏ ” sẽ kết hôn với mình ” nó vẫn thản nhiên hai ông bố cứ thế hết nhìn nó, nhìn Hạo rồi lại nhìn nhau, lắc đầu. cứ tưởng sẽ bị hủy bỏ, ai ngờ xảy ra suôn sẻ (tuy cũng có chút trục trặc) , hai đứa đã quen nhau từ lúc nào, và hình như chúng còn thihs nhau từ lúc nào, nhưng dù sao thì vẫn may mắn là đã trọn vẹn dù không biết sau này sẽ phải cố gắng như thế nào nữa đây

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/osin-cua-hotboy>